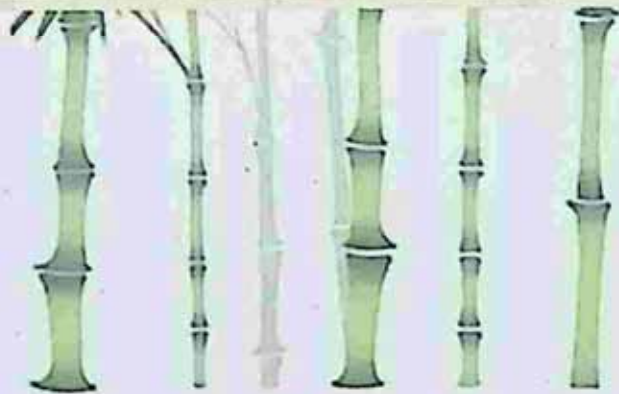

mgyoe.com

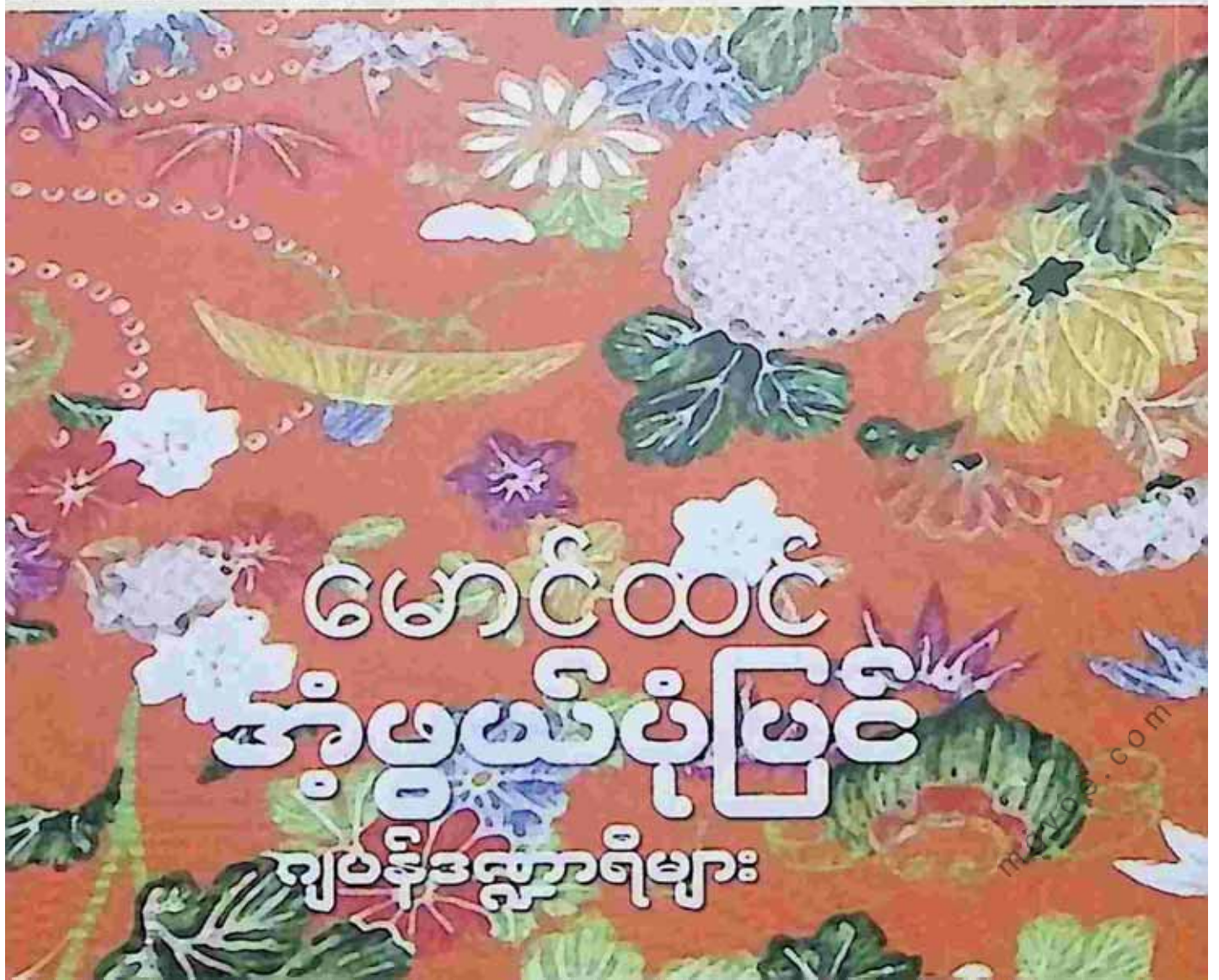
မောင်ထင် အံ့ဩဖို့ပြုစုခြင်း လှပနိုးစရာအိမ်များ

စတုတ္ထအကြိမ်

mgyoe.com

mgyoe.com

မောင်ထင်
အံ့ဗွယ်ပုံဖြင့်
ကျစ်နုဒဏ္ဍာရီများ

mgyoe.com

အလှူပေးမှုပြင်ပကျမ်းဂန်အလှူခံရန်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၃၀၀၁၀၀၂၁၁ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၃၀၀၃၄၀၅၁၁ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးကို **၀.၀၀** ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်တို့က စတုတ္ထ အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၁ ၊ ဇွန်လတွင် တန်ဖိုး ၁၈၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုခြင်၊ ညှိစင်ခြင်

၃၉၀ • ၂

မောင်ထင်

အံ့ဖွယ်ပုံပြင်ဂျပန်ဒဏ္ဍာရီများ / မောင်ထင် ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၄ ကြိမ်၊ ၂၀၁၁။

စာမျက်နှာ ၁၆၀ မျက်နှာ၊ ၁၃ • ၂ စင်တီ* ၂၀ • ၅ စင်တီ

(၁) အံ့ဖွယ်ပုံပြင်ဂျပန်ဒဏ္ဍာရီများ

မာတိကာ

၁။ နိဒါန်း	၁
၂။ နားရွက်ပြတ်ကြီး	၂၈
၃။ ဟင်္သာမောင်နှံ	၄၄
၄။ ပန္နက်ဖူးသောသစ္စာ	၄၇
၅။ နို့ထိန်းသည်၏ ချယ်ရီပင်	၅၄
၆။ ဇော	၅၇
၇။ ကြေးမုံနှင့် ခေါင်းလောင်း	၆၂
၈။ ပေတဝတ္ထု	၆၉
၉။ တစ္ဆေပုံပြင်	၇၇
၁၀။ စုန်း	၈၁
၁၁။ လျှို့ဝှက်ချက်	၉၆
၁၂။ မနှင်းပွင့်	၁၀၁
၁၃။ မိုးမခမယ်	၁၀၉
၁၄။ ချယ်ရီပန်း	၁၂၄
၁၅။ အိပ်မက်	၁၂၇
၁၆။ ဗလနှမ်း	၁၃၈
၁၇။ ပင့်ကူမျှင်	၁၄၂
၁၈။ ငရဲအိုး ဟင်းလင်းပွင့်ခြင်း	၁၄၈

2023

ဆရာမောင်ထင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁၉၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် အဖ ဦးတရောင်၊ အမိ ဒေါ်စိန်ပွင့်တို့မှ ဧရာဝတီတိုင်း၊ လပွတ္တာမြို့၌ ဖွားမြင်သည်။ အမည်ရင်း ဦးထင်ဖတ် ဖြစ်သည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ဘီအေ(ဝိဇ္ဇာဘွဲ့) ရရှိသည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် မြောင်းမြမြို့ တိုင်းရင်းသားအထက်တန်းကျောင်းတွင် အထက်တန်းပြဆရာ လုပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၆-၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် မြို့ပိုင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ၁၉၄၃-၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံခြားဌာနလက်ထောက်အတွင်းဝန်၊ ၁၉၄၄-၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် သတင်းနှင့်ဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာန ဒုတိယအတွင်းဝန်၊ ၁၉၄၆-၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် အသံလွှင့်ဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန်၊ ၁၉၄၇-၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် လူမှုဝန် ထမ်းဝန်ကြီးဌာန(ခေတ္တ) ရခိုင်တိုင်းမင်းကြီး၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ပြန်ကြားရေး ဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပြီး အစိုးရအမှုထမ်းဘဝမှ နုတ် ထွက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၀-၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်သတင်းစာအုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ၊ ၁၉၅၅-၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်စွယ်စုံကျမ်းအတိုင်ပင်ခံ၊ ၁၉၅၅-၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်တိုင်းသတင်းထောက်နှင့် အလွတ်သတင်းစာဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်လည်း ကောင်း၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ သတင်းစာဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် လည်းကောင်း တာဝန်ယူခဲ့သည်။

မြန်မာစာအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနတွင် သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန် ပြုစုရေးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ်မှစ၍ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် စာအုပ်အမျိုးမျိုး ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် 'ငဘ' ဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုကို တရုတ်၊ ရုရှား၊ အိန္ဒိယ၊ ဂျပန်ဘာသာများဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေ ခြင်းခံရသည်။

ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များမှာ ကိုဒေါင်း (၁၉၃၇)၊ ဘာအရေးကြီးဆုံး လဲနှင့် အာဇာနည်မိခင်ပြဇာတ်(၁၉၄၄)၊ ငဘ(၁၉၄၇)၊ ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ(၁၉၆၀)၊ မျိုးဖျက်သူ(၁၉၆၀)၊ ဗမာ့နိုင်ငံရေးသုခမိန် (၁၉၆၅)၊ မုန်တိုင်းထဲက နဖူးစာ (၁၉၆၅)၊ မြန်မာ့လယ်ယာမြေစနစ် (၁၉၆၆)၊ မိုပါဆွန်းဝတ္ထုတိုများ(ဘာသာပြန်)(၁၉၆၆)၊ လောကအမြင် (၁၉၆၆)၊ မောင်ထင်၏ဝတ္ထုတိုများ(၁၉၆၈)၊ ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတိုများ(ဘာသာပြန်) (၁၉၇၂)၊ အံ့ဖွယ်ပုံပြင်(ဘာသာပြန်)(၁၉၇၄)၊ ကမ္ဘာ့စာပေအညွှန်း(အိန္ဒိယ၊ အီရန်၊ အာရပ်)(၁၉၇၄)၊ ကမ္ဘာ့စာပေအညွှန်း (တရုတ်၊ ဂျပန်)(၁၉၇၆)၊ မြို့အုပ် ပုံပြင်(၁၉၇၆)၊ ကမ္ဘာ့စာပေအညွှန်း (ဟေဗရူး၊ ဂရိ၊ ရောမ)(၁၉၇၇)၊ အနာဂတ္တိကျမ်း(၁၉၇၇)၊ မြင်ဝါတောင်(၁၉၇၇)၊ ဂါလီဗာ၏ခရီးစဉ်(ဘာသာ ပြန်)(၁၉၈၁)၊ ကမ္ဘာ့စာပေအညွှန်း(အင်္ဂလိပ်)(၁၉၈၁)၊ ဂန္ထဝင်သံခိပ်(ဘာသာ ပြန်)(၂၀၀၀)၊ မြို့အုပ်မင်းဆိုဘုံရုံ ကဗျာများ(၂၀၀၁)၊ အတွေးပဒေသာ (၂၀၀၂)၊ မိုးပေါ်သို့လိမ့်ကျခြင်း(ဘာသာပြန်)(၂၀၀၃)၊ စာအုပ်နှင့်စာ(၂၀၀၆)၊ ကမ္ဘာ့စာပေအညွှန်းပေါင်းချုပ်(၂၀၀၈)၊ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် စာရေးရသလဲ (၂၀၀၈)၊ ပုဂ္ဂလအဘိဓာန်(၂၀၀၉) တို့ ဖြစ်သည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု(ဘာသာပြန်)ကို 'ဂါလီဗာ ခရီးစဉ်' ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ် ပခုက္ကူဦးအုန်းဖေ(တစ်သက်တာ စာပေဆု)ကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် မြတ်မိခင်စာပေဆိုင်ရာ ဂုဏ်ထူး ဆောင်ဆုများထဲမှ မိဘမေတ္တာစာပေဂုဏ်ရည်ဆုကို ဦးအုန်းဖေ(တက်တိုး)၊

ဦးဘုန်းကျော်(နတ်မောက်ဘုန်းကျော်)တို့နှင့်အတူ ချီးမြှင့်ခံရသည်။

၂၀၀၃ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေတစ်သက်သာစာပေဆု (ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်)ကို ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်၊ နံနက် ၈:၀၀နာရီတွင် အင်းစိန်မြို့နယ်၊ မြို့သစ် (က+ခ) ရပ်ကွက်၊ က-၄ လမ်း၊ အမှတ် ၂၄၈ နေအိမ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

○

mgyc.com

mgyc.com

နိဒါန်း

စာပြုသူ၏ ထုံးစံအတိုင်း နိဒါန်းကို အဦးထား၍ တင်ပြပါသည်။ သို့သော် စာဖတ်သူတို့၏ ထုံးစံမှာ စာကိုယ်ကိုသာ အရင်ဖတ်စမြဲဖြစ်ပါသည်။ ယေဘုယျပြောရသော် စာကိုယ်ကို ဖတ်ပြီးသောသူသည် နိဒါန်းကို ပြန်၍ မကြည့်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း စာရှုသူတို့အား နိဒါန်းကို အရင်မဖတ်ပါနှင့်၊ စာကိုယ်ကိုသာ အရင်ဖတ်ပါ။ ပြီးလျှင် နိဒါန်းကို ပြန်မကြည့်ပါနှင့်တော့ဟု တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ သို့သော် အကယ်၍ စာကိုယ်ဖတ်ပြီးသည့်နောက် စာဖတ်သူစိတ်ထဲ၌ သိချင်သောအရာများ ပေါ်ပေါက်လာပါလျှင် ထိုအရာ နိဒါန်းထဲ၌ ပါ-မပါ အပျင်းပြေလှန်ကြည့်ပါဟုလည်း တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ အကယ်၍ မပါလျှင် ရေးသူနှင့် ဖတ်သူကံချင်းမတိုက်ဆိုင်သေးဟူ၍သာ မှတ်ယူတော်မူကြပါ။

ဤကဲ့သို့ စကားပလ္လင်ခံ၍ ဤ ဂျပန်ပုံပြင်များကို စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။

ဂျပန်ပုံပြင်များသည် ဂျပန်စာပေ၌ စိတ်ဝင်စားကြသော စာဖတ်ပရိသတ်တို့အား ဂျပန်စာပေ၌ရှိသော ဝတ္ထုတိုအဖွဲ့အနွဲ့ မူလဘူတတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။ ဤပုံပြင်များ၌ အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရှိပါသည်။ ရှေ့ဦးပိုင်းမှာ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ကွာအိဒန် (Kwaidan) ဟု ခေါ်သော 'အံ့ဖွယ်ပုံပြင်' များဖြစ်၍ နောက်ဆက်တွဲမှာ ယခုခေတ် ဂျပန်စာပေတွင် ထင်ရှားသော ရယူနိုဆုကေ အကုတဂါဝါ (Ryunosuke Akutagawa) အမည်ရှိ စာရေးဆရာကြီး၏ လက်ရာဝတ္ထုတို့

နှစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ဦးပိုင်းပုံပြင်များကို လေ့လာလျှင် ရိုးရာကျေးလက် ဒဏ္ဍာရီအဖွဲ့အနွဲ့တို့ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ နောက်ဆက်တွဲအပိုင်းတွင်မူ ယင်း ရိုးရာကျေးလက်ဒဏ္ဍာရီအဖွဲ့အနွဲ့ကိုပင်လျှင် ခေတ်မီနည်းဖြင့် တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆောင်ကျဉ်းသားသော အခြင်းအရာကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ ဤ နှစ်ပိုင်းကို ယှဉ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရှေးရိုးသဘောမှ ခေတ်မီအဖွဲ့နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ကာ တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကွာအိဒန်ပုံပြင်များအနက် အချို့ကို ၁၉၅၃ ခုနှစ်က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း အတွက် ဘာသာပြန်ခဲ့ပါသည်။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထုတို များမှာ (၁)အိပ်မက်၊ (၂)စုန်း၊ (၃)ပန္နက်ဖူးသောသစ္စာ၊ (၄) ဇော၊ (၅)မိုး မခမယ်၊ (၆) မနှင်းပွင့်၊ (၇) နားရွက်ပြတ်ကြီးဟူသော ခုနစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းတို့မှာ ကွာအိဒန်ပုံပြင်ထဲတွင်ပါသော အစီအစဉ်အတိုင်း ဘာသာပြန်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အလျဉ်းသင့်လျှင် သင့်သလို ဘာသာပြန်ခြင်းဖြစ် ပါသည်။ ကျန်ပုံပြင်ပုဒ်တိုရှစ်ပုဒ်ကို ၁၉၇၃ ခုနှစ်အတွင်း ဖြည့်စွက်၍ ဘာသာ ပြန်လိုက်ပါသည်။ ယင်းတို့ကို ယခင်က ထုတ်ဝေခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

အကုတဂါဝါရေးသော 'ပင့်ကူမျှင်' နှင့် 'ငရဲအိုးဟင်းလင်းပွင့်ခြင်း' ပုံပြင်နှစ်ပုဒ်ကို ယခု ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းစအတွင်း ဘာသာပြန်သည်။ ယင်းတို့ကို စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း၌ မေလမှစ၍ ထည့်သွင်းခဲ့ပါသည်။

ဤပုံပြင်များကို ဘာသာပြန်ရာ၌ ထားရှိသော အာသီသကို ထင်ရှား စေခြင်းငှာ ကွာအိဒန်ပုံပြင်များကို စတင်ဘာသာပြန်စဉ်က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ ရေးခဲ့သော နိဒါန်းကို ယခု ထပ်မံဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

လူမျိုးတစ်မျိုး၏ ယဉ်ကျေးမှုရာဇဝင်ကို စူးစမ်းရှာဖွေလျှင် ၎င်းတို့၏ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တို့ကို ရှေးဦးစွာ လေ့လာရသည်။ ဤသဘောကို ရိပ်စားမိလျှင် (Folklore) ခေါ် ဒဏ္ဍာရီ၏တန်ဖိုးကို ခေါက်မိကြပေလိမ့်မည်။

ယခု ကျွန်တော်ဘာသာပြန်သော ပုံပြင်များမှာ ဂျပန်အခေါ်အားဖြင့် ကွာအိဒန်ခေါ်သော အံ့ဖွယ်ပုံပြင်များ ဖြစ်သည်။ ထို ပုံပြင်တို့ကို ၁၈၉၆-၁၉၀၃ ခုနှစ်အတွင်း တိုကျို ယူနီဗာဆီတီ၌ အင်္ဂလိပ်စာပေ ကထိကအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ လက်ဖကာဒီယိုဟန်း (Lafcadio Hearn) က မူရင်း ဂျပန် ဒဏ္ဍာရီများဖြစ်သော (၁) ယာဆိုကီဒန် (Yaso Kidan) (၂) ဘုကျိုဟယက်

ကွာရှို့ (Bukkyo Hyakkwa Zensh)၊ (၃) ကောကုန်ချောမွန်ရှူ (Kokon Chomonshu)၊ (၄) တမဆုဒရေ (Tama Sudare) နှင့် ဟယကုမိုနိုဂတရီ (Hyaku Monogatari) ဟူသော ကျမ်းများတွင်ပါဝင်သည့် စာတိုပေစတို့ မှ ထုတ်နုတ်၍ အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ လက်ဖကာဒီယိုဟန်းသည် အင်္ဂလိပ်စာကို ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းအောင် ရေးတတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် လူပျိုပေါက်အရွယ် အလွမ်းကြွယ်လေ့ရှိသောအချိန်က လက်ဖကာဒီယိုဟန်း၏ စာတိုကို ဖတ်၍ စိတ်ကူးနှင့် လွမ်းမိခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် စိတ်ကူးနှင့် လွမ်းရသည့် ဗဟုသုတလည်းတစ်မျိုး၊ လက်တွေ့ခံစားရသော ဗဟုသုတလည်း တစ်မျိုးပင်။ တကယ့်ကိုယ်တွေ့ဟူသည်မှာ လွမ်းသလောက် ကောင်းချင်မှ ကောင်းသည်။ လွမ်းသည်ဆိုသည်မှာလည်း တကယ့်ကိုယ်တွေ့အပေါ် အမှီပြုပြန်သည်။ လောက၌ ယထာဘူတကို တွေ့ကြုံမှပင်လျှင် တည်ငြိမ်သော သမာဓိကို ရကြစမြဲပင်။

ယခု ကျွန်တော် လက်ဖကာဒီယိုဟန်းကို ပြန်၍ ဖတ်ကြည့်သော အခါ ငယ်စဉ်က လွမ်းခဲ့သလောက် မလွမ်း။ သို့သော် စာပေဟူသည်မှာ နယ်သတ်မှတ်၍ရသော ပစ္စည်းမဟုတ်။ စာပေမြတ်နိုးသူအဖို့ အဆင်းအရောင်အသွေး အမျိုးအနွယ် စသည်တို့ကို ခွဲခြား၍ ရကောင်းသည်မဟုတ်။ မနုဿလူသားအချင်းချင်းတို့အဖို့ကား သွေးကွဲနိုင်ကြသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်လူထုနှင့် ဆက်စပ်သော စာပေတို့မှာ ကျွန်တော်တို့၏ လူထုနှင့် မဆက်စပ်ကောင်းဟု မဆိုသာချေ။

ဤအကြောင်းကြောင့် ဤဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်၍ မြန်မာပရိသတ်ထံ တင်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤဒဏ္ဍာရီ၌ တရုတ်စာပေ၏ အရိပ်အာဝါသ ပါသည်ဟု မူရင်းဆရာ လက်ဖကာဒီယိုဟန်းက ဆိုပေသည်။ စင်စစ် ဂျပန်သည် တရုတ်၏ယဉ်ကျေးမှုမှနွယ်၍ လူဖြစ်လာသော တိုင်းပြည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏ အနုပညာ၊ ပြဇာတ်၊ ထုံးစံ၊ ဓလေ့၊ အယူအဆ စသည်တို့၌ မူရင်း တရုတ်ပြည်၏ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်နေကြသည်မှာ အထူးအဆန်းမဟုတ်ချေ။ သို့သော် ဂျပန်တို့သည် သူ့ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းကို ကိုယ့်ပစ္စည်းဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်သည့်အရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်ပေသည်။ စင်စစ် သူတစ်ပါး၏

ယဉ်ကျေးမှု နို့သက်ခံ၍ စို့မနေဘဲ သူတစ်ပါးထံမှရသော ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို မိမိတို့၏ ရေမြေစရိုက်နှင့်လျော်အောင် ဖန်တီးယူနိုင်သည်။ လူမျိုးတစ်မျိုး အနေနှင့် တည်တံ့အောင် နေနိုင်သူဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။

ယခုမျက်မှောက်ခေတ်၌ များစွာသော စာပေပညာရှင်တို့သည် တိုင်းရင်းသားယဉ်ကျေးမှု ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ရှေးရှု၍လည်းကောင်း၊ ပြည်ထောင်စု ယဉ်ကျေးမှု တည်ဆောက်ရေးကို ရည်သန်၍လည်းကောင်း၊ ပြည်ထောင်စု ယဉ်ကျေးမှုကို ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဆက်စပ်ရေးကို မျှော်မှန်း၍လည်း ကောင်း၊ ရိုးရာ ကျေးလက်ပုံပြင် ဒဏ္ဍာရီအမျိုးမျိုးတို့ကို တိုင်းရင်းစာပေ ဘဏ္ဍာသိုက်မှဖြစ်စေ၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာစာပေ ဘဏ္ဍာသိုက်မှဖြစ်စေ ရှာဖွေ ယူငင်၍ ပြုစုရေးသားလျက်ရှိနေကြလေသည်။ လူမျိုးတစ်မျိုး၏ ယဉ်ကျေး မှုကို လေ့လာလိုလျှင် ယဉ်ကျေးမှုရှေးဦးသမိုင်းမှ အစပြု၍ လေ့လာစမြဲဖြစ် သည်။ ယင်း ရှေးဦးသမိုင်းကို လေ့လာသောအခါ ရိုးရာကျေးလက်ပုံပြင် ဒဏ္ဍာရီများမှအစပြု၍ လေ့လာစမြဲဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင် ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှု ဆက်စပ်ပေါင်းစည်းပုံကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။ ကျွန်တော်ထားရှိခဲ့သော အာသီသ မှာ ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုဆက်စပ်ပေါင်းစည်းပုံကို စူးစမ်းရှာဖွေသော အာသီသ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအာသီသမှာ ပညာရှင်များ လက်ခံထားသော အာသီသပင် ဖြစ်လေရာ ထိုအာသီသဖြင့် ရိုးရာပုံပြင်များကို ပြုစုလာကြသည်မှာ ကျွန်တော့် အဖို့ များစွာ နှစ်ထောင်းအားရရှိသည့်အလားတူ သုတေသီများအဖို့လည်း နှစ်ထောင်းအားရ ရရှိကြပေလိမ့်မည်။

ရှေးဟောင်းရိုးရာပုံပြင်တို့ကို စနစ်တကျ လေ့လာသောအခါ မနုဿ ဗေဒဆိုင်ရာ ဗဟုသုတတို့ ဖြစ်ထွန်းလာလေသည်။ ရှေးသူဟောင်းတို့သည် သဘာဝတ္ထတရားနှင့် အမြဲတစေ ထိတွေ့နေကြသူများဖြစ်သည်။ နေ၊ လ၊ နက္ခတ်တာရာ၊ တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး စသော သဘာဝတို့ကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေကြသည်မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် ရှေးသူဟောင်းတို့သည် ယင်း သဘာဝတ္ထတရားတို့ကို သိပ္ပံပညာနှင့်ယှဉ်၍ သုံးသပ်ခြင်း မပြုနိုင် ကြသေးချေ။ ထို သဘာဝတ္ထတရားတို့သည် အလွန်ဆန်းကြယ်သည်။ ယင်း တရားတို့သည် မဖောက်မပြန် ပုံမှန်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး လူသားတို့ကို ဥတုသပ္ပာယ် မျှတအောင် ဖန်တီးပေးကြ၏။ သို့ရာတွင် မိုးကြီးခြင်း၊ လေ

ပြင်းခြင်း၊ တောမီးလောင်ခြင်း၊ တောင်ပြိုခြင်း စသည့် ဖောက်ပြန်မှုတို့ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ရှေးသူဟောင်းတို့ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းတည်း ဟူသော ဘယာသည် နှိပ်စက်လေ၏။ ထိုအခါ သဘာဝတ္ထတရားတို့ကို ပင်လျှင် အန္တရာယ်ကင်းရာကင်းကြောင်းကိစ္စတို့အတွက် ကိုးကွယ်ရာဟု ယူဆလာကြသည်။

ဤသည်မှ အစပြု၍ သဘာဝတ္ထတရားများ ရှိသေးသည်ဟု တွက်ဆ လာကြပြီးလျှင် မိမိတို့၏ ဘဝနှင့် နှိုင်း၍ သဘာဝတ္ထတရားများတို့ကို ဆင်ခြင်ကြည့်ကြသည်။ လူသည် သဝိညာဏကဖြစ်ရာ တောတောင်ရေမြေ တို့သည် လူကဲ့သို့ပင် ဝိညာဏရှိသော ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု စွဲလမ်းလာလေသည်။ ထို ဝိညာဉ်ကိုပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝေါဟာရ၌ အသက်နှင့် အနက်တူဟု ယူဆလာကြသည်။ ထို့နောက် ဝိညာဏ်ကို ဝိညာဉ် ဟူ၍ ရေးသားလာကြသည်။ ယင်းဝိညာဉ်ကိုပင်လျှင် မျက်မှန်းတမ်း၍ အသက်ကို လိပ်ပြာဟူ၍ တင်စားပြောဆိုကြသည်။ ဤသဘာဝကို ကျွန်ုပ် တို့၏ လူ့ဘောင်ယဉ်ကျေးမှု၌သာ ပေါ်ပေါက်သော သဘာဝမဟုတ်။ ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်၌ ထွန်းကားသော စာဆိုကဝိပညာရှင်တို့သည် မြင်မြင်သမျှ သဘာဝတ္ထတရားတို့ကို လူကဲ့သို့တင်စား၍ သမာဓိဂုဏ်မြောက်အောင် ဖွဲ့နွဲ့ ရေးစပ်ဆိုကြစမြဲဖြစ်သည်။ ယင်းအခြင်းအရာကို ပြန်၍ကြည့်ကြစေလိုသည်။

အစွဲအလမ်းကို စာပေကျမ်းဂန်စကားနှင့် ပြောရလျှင် ဥပါဒန်ဟု ပြော ရမည်။ သဘာဝတ္ထတရားထက်လွန်၍ တစ်စုံတစ်ခုရှိသည်ဟူသော ဥပါဒန် ကြောင့် ရိုးရာဒဏ္ဍာရီအဖွဲ့အနွဲ့ထဲတွင် ဖုတ်ပြိတ္တာ တစ္ဆေသရဲတို့မှအစ ဘီလူး ရက္ခိုက်ဂုမ္ဘဏ်စသည်တို့သည် ကာလစကားနှင့်ပြောရလျှင် 'ဇာတ်လိုက်' များ ဖြစ်လာကြလေသည်။ ထိုအခါ ဥပါဒန်ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်သော သဘောများ ပေါ်လာလေသည်။ နာဖျားရောဂါဖြစ်ပေါ်လာလျှင် မကောင်းဆိုးဝါး ပြုစား သည်ဟု အမှတ်သညာပြုကြသည်မှာ ဥပါဒ်ရောက်သော သဘောပင် ဖြစ် သည်။ ထိုအခါ လူသည် မကောင်းဆိုးဝါးတို့ကို ခုခံတွန်းလှန်ရန် သဘာဝတ္ထ ထက် လွန်သောတရားတို့၌ပင်လျှင် မိတ်ဖက်အင်အားတို့ကို ရှာကြံလာကြ ၏။ ဤသည်တွင် နေကိုစောင့်သောနတ်၊ လကို စောင့်သော နတ်၊ ရေကို စောင့်သောနတ်၊ လေကို စောင့်သောနတ်၊ မြေကို စောင့်သော နတ်တို့အား

ပင့်ဖိတ်ပူဇော်ပသသောဓလေ့သည် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ခေါစာကျွေးခြင်း၊ စတိလုပ်ခြင်း၊ ကိန်းခြေခြင်း၊ ဂါထာမန္တရားစုတ်ခြင်း၊ ဗေဒင်ယတြာယာယီလုပ်ခြင်း စသော ဘေးအန္တရာယ်ကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းများကိုလည်း လုပ်ဆောင်လာကြသည်။ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီများသည် ဤ ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးတို့၏ ပယောဂနှင့် မကင်းကြချေ။ ဘဝအလွမ်းဟူသော အဖွဲ့အနွဲ့တို့မှာ ဤနည်းဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်စဉ်ကို ကြံစည်သော ဒဿနိကဗေဒတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရုပ်၏သဘာဝကို လက်တွေ့စူးစမ်းရှာဖွေသော သိပ္ပံပညာတို့သည်လည်းကောင်း တစ်စတစ်စနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာလေသည်။ ဤသည်တွင် သဘာဝတ္တတရားတို့ကို ဒိဋ္ဌဓမ္မအကြည့်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ယထာဘူတကျအောင် ယူတတ်သော အလေ့အထတို့သည် လူတို့၌ ပွားများလာလေသည်။ ထိုအခါ သဘာဝတ္တထက် လွန်ကဲခြင်း၌ ဥပါဒါန်စွဲလမ်းခြင်းတို့သည် တစ်စတစ်စနှင့် လျော့ပါးကွယ်ပျောက်ကြရလေသည်။ ဤသည်တွင် ရိုးရာပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီစသည်တို့သည် ရှေး သူဟောင်းတို့က သဘာဝကို လေ့လာရာ၌ ပေါ်ပေါက်သော အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းများအဖြစ် ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ရိုးရာပုံပြင်တို့ကို လေ့လာသောအခါ ရှေးသူဟောင်းတို့၏ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်တို့ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်တို့ကို အခြေခံ၍ အယူဝါဒတို့ကိုမီ၍ လူမျိုး၏ စရိုက်၊ ဓလေ့၊ ထုံးစံ၊ ယဉ်ကျေးမှုအမျိုးမျိုးတို့ကို သိရသည်။ ယင်း အထွေထွေအထူးထူးတို့ကို သိမြင်လာသောအခါ လူမျိုးချင်း၊ နိုင်ငံချင်း သဘောတူရာတူရာဓလေ့၊ ထုံးစံ၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို သဘောပေါက်လာကြသည်။ ဤ အံ့ဖွယ်ပုံပြင်ထဲ၌ ပါရှိသော ဗေဒင်ကိန်းခန်း၊ ယတြာယာယီ၊ ဂါထာမန္တရား၊ စတိလုပ်ခြင်း၊ ခေါစာပစ်ခြင်း စသည်တို့ကိုတွေ့လျှင် မြန်မာ့ရိုးရာဓလေ့ကို နားလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဂျပန်ရှေးလူကြီးများမှာ ငါတို့၏ ရှေးလူကြီးများနှင့် တူလှပေသည်ဟု ဆိုကြလိမ့်မည်။ ဤသို့ တူရာ တူရာတို့၌ သဘောပေါက်လာသောအခါ ယဉ်ကျေးမှုသဘောတရားအရ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားဟူသည်တို့မှာ အချင်းချင်း အမျိုးတော်စပ်ပါတကားဟု နားလည်လာကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ရင်းနှီး

နားလည်သော အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ အယူအဆ၊ အတွေး
အခေါ်၊ ဓလေ့ထုံးစံ စသည်တို့၌ မည်မျှကွဲပြားခြားနားကြစေကာမူ အချင်း
ချင်း သည်းခံနိုင်လာကြလိမ့်မည်။ သည်းခံနိုင်သောတရား ဖွံ့ဖြိုးလာသော
အခါ မေတ္တာဗြဟ္မစိုရ်တရားတို့သည် မနုဿလူသားတို့ကို လွှမ်းခြုံ၍ ပေးနိုင်
ပေလိမ့်မည်။ ခေတ်သစ် လူ့ဘောင်ထဲတွင် လူသားဝါဒ ထွန်းကားပါစေရန်
ယခုခေတ် ဒဿနိကပညာရှင်နှင့် အနုပညာရှင်တို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လျက်
ရှိသည်မှာ ဤမေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော အာသီသတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စာပေအနုပညာ ထွန်းကားသော စာပေအဖွဲ့အနွဲ့ အနှစ်သာရ
တို့ကို စာဖတ်ပရိသတ်အား မိတ်ဆက်ပေးသည်ဖြစ်ရာ ရှေးဦးစွာ ဂျပန်စာပေ
သမိုင်းကို အညွှန်းသဘော ပြဆိုရန် ကျွန်တော်တို့၌ တာဝန်ရှိပါသည်။

ဂျပန်ဘာသာစကားသည် ကိုရီးယားဘာသာစကားနှင့် အနွယ်ချင်း
စပ်သည်။ သို့သော် တစ်သီးတစ်ခြားဖြစ်၏။ မူလ၌ ကိုရီးယားဩဇာကြီး
သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ခရစ်နှစ် ၃၀၀ ခန့်တွင် ဂျပန်တို့သည် တရုတ်အက္ခရာကို စတင်ယူ
ကြသည်။ သို့သော် ၉ ရာစုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ အက္ခရာ ၄၇ လုံးရှိသော
ကတကန စာလုံး တီထွင်သည်။ ဤသို့ တီထွင်သော်လည်း တရုတ်နိုင်ငံမှ
အငှားယူထားသော စာလုံးများကို မပယ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဟိရဂနဟု ခေါ်
သည့် တရုတ်အက္ခရာမှ သက်ဆင်းသော ဂျပန်အက္ခရာတို့ကိုလည်း ယှဉ်တွဲ
သုံးစွဲသည်။

ဤကဲ့သို့ ဂျပန်စာအဖွဲ့အနွဲ့အလိုငှာ အက္ခရာများကို တီထွင်လာကြ
ပြီဖြစ်၍ ထို ၃ ရာစုနှစ်အထက်ကို ဂျပန်စာပေ၏ မူလအစဟု ဆိုနိုင်သည်။
သို့သော် စာတစ်အုပ် ပေတစ်အုပ်အဖြစ်နှင့် ထင်ရှားလာသောနှစ်မှာ ခရစ်
၇၁၂ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်တွင် ဂျပန်ရှေးဟောင်း သမိုင်းပညာရှင် ယာဆု
မာရေ(Yasumaro)သည် ကိုဂျီကီ(KoJiki)ပူရာဇာဏကျမ်းကို တရုတ်အက္ခရာ
ဖြင့် စီရင်သည်။ ထိုကျမ်းတွင် ကမ္ဘာပေါ်ပေါက်ပုံ၊ ဂျပန်လူမျိုးဖြစ်ထွန်းပုံ၊
ဂျပန်မင်းဆက်များ တည်ထောင်ပုံတို့ကို ဖော်ပြထားလေရာ မြန်မာတို့ အမှတ်
ရလွယ်အောင် ပြောရလျှင် အာဒိကပ္ပကျမ်းနှင့် ခိုင်းနှိုင်း၍ ပြောသော် သင့်
လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် ထိုခေတ်၌ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ပြုပြင်ပြောင်း

လဲရေးသဘောတရားကိုလိုက်၍ ခရစ် ၇၂၀ပြည့်နှစ်တွင် နီဟွန်ဂီ (Nihongi) ဟု ခေါ်သော ဂျပန်မဟာရာဇဝင်ကို သမိုင်းပညာရှင်တို့က အသစ်ထပ်မံ ပြုစုကြသည်။ ယင်းရာဇဝင်များသည် ဂျပန်စကားပြေအရေးအသား၏ ရှေးဦး များပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကမ္ဘာစာပေအရပ်ရပ်တို့ကို လေ့လာလျှင် ကဗျာအဖွဲ့အနွဲ့ကိုသာလျှင် စာပေမြောက်သည်ဟု ရှေးဦးစွာ လက်ခံကြစမြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာပေ ပေါ်ပေါက်သော ခေတ်ဦးတွင် တန်ကာ (Tanka) ဟု ခေါ်သော ကဗျာစပ် ထုံးနှင့် ဟောက္ကု (Hokku) ဟု ခေါ်သော ကဗျာစပ်ထုံးတို့သည် အဓိကများ ဖြစ်သည်။ တန်ကာအလင်္ကာနိဿယဟူသည်ကား ဝဏ္ဏ ၅လုံး တစ်ပါဒ၊ ၇ လုံး တစ်ပါဒ၊ ၅ လုံးတစ်ပါဒ၊ ၇ လုံး တစ်ပါဒ၊ ၇ လုံး တစ်ပါဒဟူ၍ ငါးပါဒပါဝင်သော စုစုပေါင်း ဝဏ္ဏ ၃၁လုံးနှင့်ပြီးသော အဖွဲ့အနွဲ့ဖြစ်သည်။ ဟောက္ကုဟူသော အလင်္ကာနိဿယကား ဝဏ္ဏ ၅လုံး တစ်ပါဒ၊ ၇ လုံး တစ်ပါဒ၊ ၅ လုံးတစ်ပါဒ၊ စုစုပေါင်း ဝဏ္ဏ ၁၇ လုံးနှင့်ပြီးသော ၃ ပါဒ အဖွဲ့အနွဲ့ဖြစ် သည်။ ၇ ရာစုနှင့် ၈ ရာစုအတွင်း ထင်ရှားသော ကဝိတို့ကား တဟိတော (Tahito)၊ ဟိတောမရော (Hitomaro)၊ အကာဟိတော (Akahito) ဟူ သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်၏။ ခရစ် ၇၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဟိတောမရောနှင့် အကာ ဟိတော အပါအဝင် ကဗျာပညာရှင်တို့ စုပေါင်းပြုစုသည့် မန်ယိုရှူ (Manyoshu) အမည်တွင်သော 'ကဗျာရွက်ချပ်တစ်သောင်း' အမည်ရှိသော ကဗျာပေါင်းချုပ်သည် နာရာမြို့ကို မင်းနေပြည်ပြု၍ စိုးစံကြသော မင်းတို့၏ ဟေအိုဂျို (Heijo Epoch) ခေတ် (ခရစ် ၇၁၀-၇၉၄) ကို တခမ်းတနား ဖွဲ့ ဆိုသည်။

ထို့နောက် တိုကျိုမြို့ကို မင်းနေပြည်ပြုသော ဟေအိုယန်ခေတ် (Heian Epoch) (ခရစ် ၇၉၄-၁၁၉၂) သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဒိုင်ဂို (Daigo) ဧကရာဇ်ဘုရင်မင်းမြတ် (ခရစ် ၈၉၈-၉၃၀) လက်ထက်တွင် ကဗျာ လင်္ကာအဟောင်းအသစ်တို့ကို တပေါင်းတည်းစုစည်းသော ကိုကင်ရှူ (Kokinshu) ကဗျာပေါင်းချုပ်ကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုကဗျာပေါင်း ချုပ်၏ နိဒါန်းတွင် ထိုကဗျာများသည် မနုဿလူသားတို့၏ နှလုံးသားမှာ ယိုစိမ့်လာသော ကဗျာများဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားသည်။

ခရစ် ၁၂၃၄ ခုနှစ်တွင် 'ကဝိတရာ၏ ကဗျာစု' ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော ဟယကုနှင့်အိရှ (Hyaku-nin-isshu) ကဗျာကျမ်း ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ထို့နောက် ၁၅ ရာစုအစမှ ၁၇ ရာစုအစအထိ ဂျပန်စာပေမှာ ထွန်းတောက်ခြင်းမရှိခဲ့၍ အချို့စာပေသမိုင်းပညာရှင်တို့က စာပေအမှောင်ခေတ်ဟူ၍ပင် အမှတ်သညာပြုကြသည်။ သို့သော် ထိုခေတ်အတွင်း နို (No) ပြဇာတ်များ အလွန်ထွန်းကားလာသည်ကိုပင်လျှင် စာပေနှင့်ဆက်စပ်သော လှုပ်ရှားမှု တစ်ရပ်ဟု ယူဆရပေမည်။ ယင်းပြဇာတ်လောကတွင် ထွန်းတောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ချိကာမတ်ဆုမုန်ဇာမုန် (Chikamatsu Monzayamon) (၁၆၅၃-၁၇၂၄) ဖြစ်သည်။ အနောက်ဥရောပ စာပေပညာရှင်တို့က ထိုပြဇာတ်ဆရာကြီးကို အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ်ဆရာ ရှိတ်စပီးယားနှင့် နှိုင်းခိုင်းလေ့ ရှိသည်။ နိုပြဇာတ်များ၏ မူလဇာတ်ကို ကြည့်လျှင် ရှင်တိုကိုးကွယ်ရာ အယူဝါဒနှင့် ဆက်စပ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပြဇာတ်များ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခြင်းမှာမူ ဗုဒ္ဓအယူဝါဒ ထွန်းကားခြင်းနှင့် မှီ၍ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ဟောက္ကာအဖွဲ့အနွဲ့တွင် သူမတူအောင် ပြောင်မြောက်သည်ဟု ချီးကျူးခြင်းခံရသော စာဆိုကဝိမှာ ဆမူရိုင်သူရဲကောင်း မတ်ဆုရာဘာရှို (Matsura Basho) (၁၆၄၃-၉၄) ဖြစ်သည်။ ထိုသူရဲကောင်းသည် မိမိ၏ အရှင်ထံပါးတွင် အမှုတော်ထမ်းရွက်နေစဉ် ဆရာသမားဂိုဏ်းဝင် မိမိ၏အရှင် ကွယ်လွန်လေသောအခါ သံဝေဂရ၍ နန်းတွင်းဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတို့ကို လိုက်စားလေသည်။ ယင်းသို့ တရားကျင့်ရင်း အရပ်တကာလှည့်၍ တရားဓမ္မဟောကြားပြသရာ၌ ကဗျာတည်းဟူသော အဖွဲ့အနွဲ့ကို အသုံးပြုခဲ့လေသည်။

ဂျပန်စာပေသမိုင်း၏ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ စာပေလောကထဲတွင် အမျိုးသမီးစာဆိုတို့က လွှမ်းမိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကီဂျီနှင့် နိဟွန်ဂီဟူသော ရာဇဝင်တို့ကို ပြုစုရာ၌ပင်လျှင် အမျိုးသမီးများဖြစ်သော ဧကရိဘုရင်မတို့၏ လုံ့လဥဿဟပါဝင်သည်။ အမျိုးသားစာဆိုတို့သည် ဂန္ထဝင်တရုတ်စာပေ၌သာ မွေ့လျော်ကြ၏။ အမျိုးသမီးစာဆိုတို့ကား ဂျပန်လူထုနှင့် ဆက်စပ်သော ဂျပန်ဘာသာစကားဖြင့်သာလျှင် စာပေအမျိုးမျိုးကို ပြုစုကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်ဝတ္ထုအဖွဲ့အနွဲ့သည် အမျိုးသမီးစာဆိုတို့၏ လက်ရာများမှာ မြစ်ဖျားခံ၍လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ခရစ် ၁၀၀၁ ခုနှစ်တွင် မူရာဆာကီနို ရှိကိဗု (Marasaki no Shikibu) အမည်ရှိသော အမျိုးသမီးစာဆိုသည် ဂင်ဂျိမိုနိုဂတရီ (Genji Monogatari) အမည်ရှိသော ရာဇဝင်ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို ရေးသားသည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ အတွဲပေါင်း ၅၄ တွဲ ရှိ၏။ အချို့သော အတွဲများမှာ စာမျက်နှာ ၄၀၀၀ ကျော်သည်။ ဝတ္ထုကြောင်းမှာ ဂင်ဂျိ အမည်ရှိသော မင်းသားတစ်ပါးသည် ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်၌ ကျင်လည်ကျက်စားသည်ကို ဖွဲ့နွဲ့သော ဝတ္ထုကြောင်းဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ်နှင့် သဘောကို ထင်မြင်စေအောင် ပြောရလျှင် ဝန်စာရေး ဦးကြီးရေးသော ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မောင်မိုင်းဝတ္ထုနှင့် သဘောချင်းတူ၏ဟု ပြောနိုင်စရာရှိသည်။ ယခုခေတ် စာပေပရိသတ်သည် ကာလီဒါသ၏ ကာမသျှတ္တရကျမ်းနှင့်တကွသော ပုံပြင်များကိုလည်းကောင်း၊ အီတလီစာပေ၌ ထင်ရှားသော ဒီကေမရွန် (Decameron) ဝတ္ထုတိုများကိုလည်းကောင်း၊ အာရဗီစာပေ၌ရှိသော တစ်ထောင့်တစ်ည ဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း၊ ဥရောပစာပေနယ်ထဲ၌ တွင်ကျယ်သော ဒွန်ဇွမ်း (Don Juan) မင်းသား၏ မိန်းမမှုပွေသော ဝတ္ထုများကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ သိရှိနေကြပြီ။ ဂင်ဂျိမှာ ထိုဝတ္ထုအမျိုးအစားထဲ၌ ပါဝင်သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဂင်ဂျိဝတ္ထုများသည် ဂျပန်စာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို များစွာ အထောက်အကူပြုသည်။ ဂျပန်ရသစာပေ၌ ထိုဝတ္ထုသည် အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုဝတ္ထုသည် ၁၈ ရာစုတိုင်အောင် ဂျပန်စာပေကို သြဇာပေးခဲ့သည်။

တိုကူဂါဝါ (Tokugawa) မင်းဆက်တို့၏ခေတ် (၁၆၀၃-၁၈၆၇) တွင် ကျိုတိုနေပြည်တော်ကိုစွန့်၍ ယေဒိုနေပြည်တော်ကို တည်ထောင်ရာ ယေဒိုနေပြည်တော်သည် စာပေရေးရာ ဗဟိုမဏ္ဍိုင်ဖြစ်လာသည်။ ထိုခေတ်တွင် ဂျပန်ပြဇာတ်များ အလွန်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်။ ထို့ပြင် တရုတ်ဂန္ထဝင်စာပေကို အမှီပြုသော စာပေလှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ရာ ယင်းလှုပ်ရှားမှုတွင် စာဆိုတော် ဖူဂျိဝါရာဆေအိကွာ (Fujiwara Seikwa) (၁၅၆၀-၁၆၁၉) သည် ရှေးဦး ထင်ရှားသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုခေတ်တွင် မိတို့

(Mito) မြို့စားကြီး (၁၆၆၂-၁၇၀၀) သည် အတွဲပေါင်း ၂၄၀ ရှိသော ဒိုနို ဟွန်ရှိ (Dai Nihoashi) အမည်ရှိ မဟာဂျပန်ရာဇဝင်ကြီးကို ပြုစုသည်။ ဂျပန်စာပေသမိုင်းကို အကြမ်း ခွဲခြမ်းကြည့်သည်ရှိသော် ရှေးဦး၌ တရုတ် ပညာရှိကွန်ဖြူးရှပ်၏ ဩဇာကိုတွေ့ရ၍ အလယ်ပိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓသာသနာ အဆုံး အမ၏ ဩဇာကို တွေ့ရသည်။ ယခု တိုကူဂါဝါခေတ် ကုန်ခါနီး၌မူကား ဂျပန်တို့သည် အနောက်တိုင်းစာပေနှင့် သိပ္ပံပညာတို့ကို စိတ်ညွတ်လာကြ သည်။

၁၈၅၃ ခုနှစ်၌ အမေရိကန် ရေကြောင်းပိုလ် ကိုမိုဒိုပယ်ရီ (Com- modore Perry) သည် ဂျပန်နိုင်ငံ နယ်နိမိတ်ထဲသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာ လေသည်။ ရှေးအခါက ဂျပန်ဘုရင်တို့သည် ဂျပန်နိုင်ငံကို နိုင်ငံခြားသား များ မဝင်ရောက်နိုင်စေရန် လုံးဝ တားမြစ်ထားသည်။ ယခုမူ ဂျပန်နိုင်ငံသည် နိုင်ငံခြားသားတို့ ဝင်ထွက်သွားလာဖို့ရာ တံခါးမကြီးကို ဟင်းလင်းဖွင့်ပေး လိုက်ရသည်။ ဤသည်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် အနောက်ဥရောပနှင့် စီးပွား ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု စသည်တို့အရ ကူးလူးဆက်ဆံလာသည်။ မင်းတုန်းမင်း ခေတ်နှင့် တစ်ပြေးတည်းရှိသော ကာလတွင် ဂျပန်နိုင်ငံမှ ဥရောပနိုင်ငံတို့ သို့ ပညာတော်သင် အမြောက်အမြား သွားရောက်ပညာယူကြသည်။ ပံညာ တော်သင်တို့ကို အမတ်ကြီးအီတို (Ito) နှင့် အမတ်ကြီး အိနုဥယေ (Inouye) တို့က ခေါင်းဆောင်ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ ပညာအလင်းရောင် ထွန်းတောက် အောင် လုံ့လဥဿဟပြုသောခေတ်ကို တည်ထောင်သူမှာ မေအိဂျီ (Maiji) ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်၍ ယင်း စိုးစံသော ၁၈၆၃ ခုနှစ်မှသည် ၁၉၁၂ ခုနှစ် အထိသော ကာလကို မေအိဂျီခေတ် (ဝါ) အသစ်ပြန်လည်ပြုစုသော ခေတ်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ အချို့ကလည်း ပညာအလင်းခေတ်ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

ထို ခေတ်ဦးတွင် ဂျပန်ပညာရှင်တို့သည် အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် ဥရောပ စာပေတို့ကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့ကြသည်။ ၁၈ ရာစုနှစ်မှ ၁၉ ရာစုနှစ်သို့ အကူးတွင် ဆမိုင်းရေးသားသော ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်စာအုပ် (Smile's Self Help) နှင့် ဂျန်စတူးဝတ်မစ်လ် ရေးသားသော လူထုကိုယ်စားပြုအစိုးရ (John Stewart Mill's Representative Government) ဟူသော စာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ဘာသာပြန်သည်။ ထို့နောက် ချိမ်းဘား၏ စွယ်စုံကျမ်း

(Chamber's Enchckioaedia) ကိုလည်း ဂျပန်ဘာသာနှင့် ပြန်ဆိုရေးသား ပြုစုသည်။ မေအိဂျီခေတ်၏ အစပထမ ၁၄ နှစ်အတွင်း ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းကြီးမှာ ကြီးကျယ်ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ ထိုခေတ်အတွင်း ဘိုင်ရွန် (Byron)၊ ရှိတ်စပီးယား (Shakespeare)၊ မီလတန် (Milton)၊ တူရဂေညီယက် (Turgenieve)၊ ဒိုဒေ (Daudet)၊ ဒစ်ကင် (Dickens)၊ ဂါးထာ (Goethe) စသော အင်္ဂလိပ်၊ ရုရှား၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီစာဆိုတော်ကြီးများ၏ စာတို့ကို ဂျပန်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုကြသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ၌ မေအိဂျီခေတ်ကို စတင်တည်ထောင်နေစဉ် ဥရောပ၌ ကားလ်မတ် (Carl Marx)၊ ဒိုစတိုယက်ဗစကီ (Doestoevsky)၊ တောလ်စတိုင်း (Tolstory)၊ ဇိုလာ (Emile Zola)၊ အိဗဆင်း (Ibsen)၊ နိချေ (Nietzsche) စသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဥရောပခေတ်သစ်ကို ရင့်ကျက်အောင် ထူထောင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဥရောပ ရင့်ကျက်ချိန်သည် ဂျပန်ဖူးသစ်စအချိန်နှင့် တစ်ပြေးတည်းဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဘာသာပြန်ခြင်း ဖောင်းပွ၍ အကောင်းအဆိုး ဒွေးရောယှက်တင်ရှိလာသော သဘာဝကို မြင်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာပေဝေဖန်သူတို့က အနောက်နိုင်ငံမှ လာသမျှစာကို အကောင်းအဆိုးမရွေးဘဲ ဘာသာပြန်ကြသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘာသာပြန်သူတို့ မကျွမ်းကျင်ကြသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းကို စနစ်တကျဖြစ်အောင် မကြိုးပမ်းကြသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပေါ်ပေါက်လာသော စာပေတို့သည် အထည်ကြမ်းသဘောမျှသာဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်ကြသည်။ ဤအချက်ကို ပြုပြင်လိုသောသဘောဖြင့် ဘာသာပြန်အသင်းအမျိုးမျိုးကို တည်ထောင်ခဲ့ကြပါသော်လည်း နိုင်ငံခြားယဉ်ကျေးမှုအမျိုးမျိုးတို့ကို စိစစ်ရွေးချယ်ခြင်း မပြုဘဲ ပရမ်းပတာလက်ခံသောသဘောကို သက်ရောက်နေခြင်းကြောင့် ဂျပန်စာပေ တိုးတက်မှုကို လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့က မနှစ်သက်ကြချေ။ သို့သော် လုပ်ငန်း၌ ရင့်ကျက်လာသောအခါ ဂျပန်နိုင်ငံသည် ခေတ်သစ်စာပေတိုးတက်ရေးအမြတ်ကို ရရှိလိုက်လေသည်။

မေအိဂျီ ဘုရင်ခေတ်နှင့် တိုင်ရှို (Taisho) ဘုရင်ခေတ် (၁၉၁၂-၁၉၂၅) တို့မှ လွန်သော် ခေတ်သစ်၏သဘာဝသည် တစ်စတစ်စနှင့် ခိုင်

မာလာလေသည်။ ထိုခေတ်အတွင်း ထင်ရှားသော စာဆိုမောင်နှံမှာ နိုဂါမိ တိုယိုအိချိရော (Nogami Toyoichiro) နှင့် ၎င်း၏ဇနီး ယာယောအီနိုဂါမိ (Yayoi Nogami) တို့ ဖြစ်သည်။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူသည် ဂျပန်တို့၏ နိပြဇာတ်ကို ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဆိုသူ ပြဇာတ်ပါရဂူဖြစ်၍ ဘားနတ်ရှော (Bernard Shaw) ၏ ပြဇာတ်တို့ကို ဘာသာပြန်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ ဇနီးဖြစ်သူ ကား မူရာဆာကီ အမျိုးသမီး၏ခြေရာကို နင်းနိုင်သော ဝတ္ထုရေးဆရာမ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စာပေသမိုင်းခေတ်ဦးနှင့် ခေတ်နှောင်းတို့ကို ခြုံ၍ သုံးသပ်ကြည့် သောအခါ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်အဖွဲ့အနွဲ့များ လွှမ်းမိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်း အဖွဲ့အနွဲ့များကို ကမ္ဘာသိဖြစ်အောင် လက်ဖကာဒီယိုဟန်းက ဘာသာ ပြန်၍ တင်ပြသည်။ သို့သော် စာပေပညာရှင်တို့က ယင်း ဒဏ္ဍာရီအဖွဲ့အနွဲ့ တို့သည် ယခုခေတ် ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်နေကြသော ဝတ္ထုတို အဖွဲ့အနွဲ့ အဆင့်သို့ မရောက်သေးဟု ဆိုကြ၏။ ၁၇ နှင့် ၁၈ ရာစုနှစ်တို့တွင် ဖွံ့ဖြိုး လာသော စာပေအဖွဲ့အနွဲ့မှာ ပြဇာတ်အဖွဲ့အနွဲ့နှင့် ဝတ္ထုရှည်အဖွဲ့အနွဲ့များ သာဖြစ်၍ ဝတ္ထုတိုအဖွဲ့အနွဲ့ ရှားပါးသေးသည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၀၅ ခုနှစ် ရုရှား-ဂျပန် စစ်ကြီးဖြစ်ပွားပြီးသောခေတ်တွင် အနောက်တိုင်းစာပေတို့၏ ဩဇာသည် အထူးပျံ့နှံ့လာလေသည်။ ရုရှား- ဂျပန် စစ်ပြေငြိမ်းပြီးသောနောက်ပိုင်းတွင် ရုရှားဝတ္ထုများကို ဂျပန်စာပေ ဝါသနာရှင်တို့က အထူးဂရုဓမ္မပြုကာ ပြန်ဆိုကြသည်။ ဂျပန်စာပေများကို လည်း အနောက်တိုင်း စာပေဝါသနာရှင်တို့က မိမိတို့၏ တိုင်းရင်းဘာသာ သို့ ပြန်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန် စာပေ ပညာရှင်များသည် ဂျပန်စာပေကို ကမ္ဘာစာဖတ်ပရိသတ်တို့အား တင်ပြကြ သည်။

ထို့ကြောင့် အနောက်တိုင်း စာပေပညာရှင်တို့သည် မောရီအိုဂိုင် (Mori Ogai) (၁၈၆၀-၁၉၂၂)၊ ရှိမာဇာကီတိုဆုန် (Shimazaki Toson) (၁၈၇၁-၁၉၄၃) စသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဘာသာပြန်၍ ထုတ် ဝေကြသည်။ အိုဂိုင်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကား စစ်ဖက်ဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ကုသမှုဆေး မှူးဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်က ဂျပန်စာပေတို့ကို အင်္ဂလိပ်

ဘာသာပြန်ဆို၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့်လည်း ဝတ္ထုများ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ စသည် တို့ကို ရေးသားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အနောက်တိုင်းစာပေပညာရှင်တို့က စကားပြေအရာ၌ အလွန်လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ယူဆကြသည်။ တိုဆုန်အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား မူလက ကဗျာဆရာဖြစ်သည်။ ရုရှား-ဂျပန် စစ်ပြီးသောခေတ်တွင် ဥရောပစာပေတို့ကို လေ့လာပြီးလျှင် များသောအား ဖြင့် ဝတ္ထုရှည်အဖွဲ့အနွဲ့တို့ကို ရေးသားသည်။ သို့သော် အနောက်တိုင်း ပညာ ရှင်တို့က သူ၏ ဝတ္ထုတို အဖွဲ့အနွဲ့ကို ပို၍ တန်ဖိုးထားကြသည်။

ယနေ့တိုင် ကျော်ကြားလျက်ရှိသော ဂျပန်ဝတ္ထုရေးဆရာကြီးမှာ ရှိဂါနာအိုယာ (Shiga Naoya) ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဝတ္ထုရှည်အဖွဲ့အနွဲ့သည် ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ဖြစ်ထွန်းနေသော ခေတ်ဝတ္ထုရေးဆရာတို့အတွက် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ဂျပန်ဝတ္ထုအဖွဲ့အနွဲ့ကို ကမ္ဘာကျော်ကြားအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးသူမှာ ရုပ်ရှင်လောက၌ ကျော်ကြား သော ရှာရှိုမွန် (Rashomon) ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို မူလဖန်တီးခဲ့သော အကုတ ဂါဝါ ဖြစ်သည်။ အကုတဂါဝါ၏ ဝတ္ထုများမှာ များသောအားဖြင့် လူ့စိတ်ကို သရုပ်ခွဲ၍ပြသော စိတ်ပညာဆန်သည့် ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။

ဤမျှသော စကားစဉ်တို့သည် နိဒါန်းအလိုငှာ လုံလောက်ပြီဟု ယူဆ ပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်က စာဖတ်ပရိသတ်တို့နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးသော စာရေး ဆရာနှစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ဆိုပါဦးမည်။

လက်ဖက်ထာဒီယိုဟန်းသည် ဂျပန်စာပေအရသာနှင့် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်တို့ကို အနောက်ပိုင်းပညာရှင်တို့ သဘောပေါက် အောင် တင်ပြနိုင်သော အစွမ်းရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ဟန်းသည် ဂျပန်ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုကို တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးသော ဂျပန်ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်တို့၏ ဒဿနိကဗေဒဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာတို့ကို ကောင်းစွာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြပေးသည်။ စင်စစ် ဟန်းသည် ဂျပန်ဘာသာစာပေကို ပြုစု သော ဂျပန်စာရေးဆရာမဟုတ်ချေ။ ဂျပန်စာပေကို ကမ္ဘာစာပေပရိသတ်အား အင်အားစွာ ဖွင့်ဆိုပြသူ ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဟန်း၏ ဖခင်သည် အိုင်ယာလန်ပြည် တပ်မတော် ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုဆရာဝန်ကြီးသည် ဂရိအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ရည်

ပြီးလျှင် စစ်တပ်ထဲမှ သွက်ပြေး၍ မိမိချစ်သူရှိရာ ဂရိနိုင်ငံ လက်ဖကာဒါ (Lefkada) ကျွန်း၌ အခြေစိုက်သည်။ ၁၈၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထို အိုင်ရစ်အမျိုးသားဖခင်နှင့် ဂရိအမျိုးသမီးမိခင်တို့မှ လက်ဖကာဒါယိုဟန်းကို ဖွားမြင်သည်။ လက်ဖကာဒါယိုဟူသောအမည်မှာ လက်ဖကာဒါကျွန်းကို အစွဲပြု၍ မှည့်ခေါ်သော အမည်ဖြစ်သည်။

လက်ဖကာဒါယိုဟန်း အသက်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သော် မိဘနှစ်ပါးသည် အိုင်ယာလန်ပြည်သို့ ပြန်လည်လာရောက်နေထိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မိဘနှစ်ပါးသည် အိမ်ထောင်ရေး၌ အဆင်မပြေကြချေ။ မိခင်ဖြစ်သူသည် မိမိ၏ နေရင်းဌာန ဂရိနိုင်ငံသို့ပြန်၍ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ထိုအခါ ဖခင်ဘက်မှ တော်စပ်သော အရီးဖြစ်သူက လက်ဖကာဒါယိုကို ပြုစုကျွေးမွေးသုတ်သင်ရသည်။ လက်ဖကာဒါယို၏ အမျိုးအနွယ်မှာ ရိုမန်ကက်သလစ်ဂိုဏ်းဝင် ခရစ်ယာန်များဖြစ်သည့်အလျောက် အရီးဖြစ်သူက ဟန်းကို ဒါရဟမ်မြို့ ယူရှောကောလိပ် (Ushaw College, Durham) သို့ ပို့၍ ပညာသင်ယူစေသည်။ သို့ရာတွင် ဘမျိုးဘိုးတူဟူသော သဘောရှိသည့် ဟန်းသည် ဆွေမျိုးများကို စွန့်ခွာ၍ အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယောက်မြို့သို့ ထွက်ပြေးပြီးလျှင် နယူးအော်လီယန်ပြည်နယ် စင်စင်နတီမြို့သို့ တစ်ဖန်သွားရောက်၍ သတင်းထောက်အဖြစ်ဖြင့် အလုပ်လုပ်သည်။ အိမ်မှ ထွက်ပြေးစဉ်က အသက် ၁၉ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတိုကျိုတက္ကသိုလ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာပေကို ပို့ချရသော ကထိကအဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်သည်။ မကြာမီ ဂျပန်အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ဟန်းလည်း ဂျပန်အမျိုးသားအဖြစ်ကို ခံယူသည်။ ထိုသည်မှစ၍ ဟန်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လာလေ၏။ ဤအတွင်း ဂျပန်နိုင်ငံ၏အကြောင်း၊ ဂျပန်ဗုဒ္ဓသာသနာအကြောင်း၊ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ အတွေးအခေါ်အမြော်အမြင်အကြောင်း၊ ဂျပန်စာပေအကြောင်း စသည်တို့ကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးသားထုတ်ဝေသည်။ ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် ဟန်းသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ကွယ်လွန်လေသည်။

ဟန်းသည် ဥရောပတိုက် ဒဿနိကပညာနှင့် သိပ္ပံပညာတို့ကို ဂျပန်

နိုင်ငံသို့ ယူဆောင်လာသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ရောက်သော အခါ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံးသော ယဉ်ကျေးပျူငှာ အမူအရာတို့၌ များစွာ ပီတိဖြစ်လာလေသည်။ ဂျပန်တို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်း ယဉ်ကျေးမှုသည် ဟန်းကို ဖမ်းစားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ရည်၍ ဟန်းသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ရှာဖွေ၍ တွေ့လေသည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်စိတ်ဓာတ်ကို အနောက်တိုင်းစာပေလိုက်စားသူတို့ သဘောပေါက်အောင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပေးနိုင်ပေသည်။

လက်ဖကာဒီယိုဟန်းသည် ၂၀ ရာစု အဦးအစ၌ ထင်ရှားခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပင့်ကူမျှင်နှင့် ရေအိုးဟင်းလင်းပွင့်ခြင်း ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်ကို ရေးသားသူ အကုတဂါဝါမှာမူကား ယနေ့ မျက်မှောက်စာပေ၌ ထင်ရှားကျော်ဇောသူ ဖြစ်သည်။

လက်ဖကာဒီယိုဟန်း၏ ဒဏ္ဍာရီအဖွဲ့အနွဲ့နှင့် အကုတဂါဝါ၏ မျက်မှောက်ခေတ် ဝတ္ထုတိုအဖွဲ့အနွဲ့တို့ကို ယှဉ်ကြည့်လျှင် အရင်းခံ၌ တစ်သဘောတည်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။ ဟန်း၏ ဒဏ္ဍာရီတို့သည် ရိုး၏၊ စင်း၏။ အကုတဂါဝါ၏ ဝတ္ထုတိုများ၌မူကား အရိုးခံကိုပင် ဆန်းသစ်တီထွင်သော လုံ့လဥဿဟတို့ကို တွေ့ရမည်။

အကုတဂါဝါသည် ခေတ်သစ်စာပေအနုပညာရှင်တစ်ဦးပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့အကြောင်း အသေးစိတ်ကို ကျွန်တော် စုံလင်စွာ မသိပါ။ ဟန်း၏ စာများကို ငယ်စဉ်ကပင် လက်ပွန်းတတီး လေ့လာဖူးသောကြောင့် ဟန်း၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့်တကွ ၎င်း၏ စာပေအကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့နိုင်သော်လည်း အကုတဂါဝါ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုမူ ခရေစေ့တွင်းကျ မဖွဲ့နွဲ့တတ်ပါ။ မြန်မာပရိသတ်ထဲက ဂျပန်စာပေဝါသနာရှင်တို့သည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်ထက်ပို၍ သိရှိကြပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ စာအချို့ကိုမူ လေ့လာဖတ်ရှုဖူးသည် ဖြစ်၍ သူရေးသော စာပေအကြောင်းကိုမူကား အံ့ဖွယ်ပုံပြင်နှင့် ဆီလျော်အောင် တင်ပြသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ အကုတဂါဝါ၏ စာပေအနုပညာအကြောင်းကို စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း၌ ရေးသားခဲ့သော ပင့်ကူမျှင်ဝတ္ထုတို၏ နိဒါန်းမှပင် ယူ၍ အနည်းငယ် ဖြည့်စွက်ရေးသားလိုက်ပါသည်။

မြန်မာပရိသတ်သည် အကုတဂါဝါရေးသားသော ရှာရှိမြွန် ရုပ်ရှင် ကား၏ အရသာကို ခံစားခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် စာပေကို ရုပ် ရှင်ဖြင့် သရုပ်ဖော်သော အနုပညာမာယာအမျိုးမျိုးရှိသည်။ မြန်မာရုပ်ရှင် ပရိသတ်သည် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ အီတာလျံ၊ ရုရှ၊ အိန္ဒိယ၊ တရုတ် ရုပ်ရှင်အနုပညာ မာယာအမျိုးမျိုးနှင့် ယေဘုယျအားဖြင့် အကျွမ်း တဝင် ရှိကြပါသည်။ ထို ရုပ်ရှင်တို့၏ အနုပညာနည်းနိဿယများသည် တစ်ခု နှင့်တစ်ခု များစွာ မတူကြပါ။ သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် ကွဲပြားခြားနားကြသည် ချည်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်ပရိသတ်က အိန္ဒိယလက်ရာဟု ဆိုလျှင် အိန္ဒိယလက်ရာဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂျပန်လက်ရာဟုဆိုလျှင် ဂျပန်လက်ရာ ဟူ၍လည်းကောင်း ခွဲခြား၍ သိကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရှာရှိမြွန်ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ခါတိုင်း တွေ့နေကျ မြင်နေကျ အနောက်တိုင်း အနုပညာမာယာတို့ကို မတွေ့ရဘဲ ဂျပန်အနုပညာ ပုံစံတစ်မျိုးကို တွေ့ကြရပါမည်။ ထို တစ်မူထူးခြားသော ဂျပန်ရုပ်ရှင် အနု ပညာမာယာကား ဂျပန်ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အနုပညာမာယာမှတစ်ဆင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသော အနုပညာမာယာဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်ရှေးရိုးသဘာဝ နှင့် မြန်မာ့ရှေးရိုးသဘာဝတို့မှာ အရှေ့တိုင်းသားအချင်းချင်းဖြစ်၍လည်း ကောင်း၊ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုမှ အမွေခံခဲ့ကြသူချည်းဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခု နှင့်တစ်ခု အတော်ပင် နီးစပ်ကြပါသည်။ ဟန်း၏ ဒဏ္ဍာရီများကို စာရှုသူတို့ ဖတ်သောအခါ ဤယဉ်ကျေးမှုချင်း နီးစပ်ပုံကို တွေ့ခဲ့ကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ ကြောင့် ရှာရှိမြွန်ကို အရသာခံကြည့်သောအခါ အနောက်တိုင်းရုပ်ရှင်နှင့် မတူ တမူထူးခြားပါတကားဟု တွေးတောမိကြမည်ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာ ပရိသတ်တို့သည် မိမိတို့၏ အနုပညာသဘာဝနှင့် နီးစပ်ပုံကိုလည်း ဆင် ခြင်မိကြပါလိမ့်မည်။

ရှာရှိမြွန်ရုပ်ရှင်တွင် အကြောင်းခြင်းရာတစ်ခုပေါ်၌ မူတည်၍ အနက် အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးကို ထုတ်ဖော်သော အနုပညာမာယာကို အနုပညာရှင်တို့ က သောင်းသောင်းဖြဖြ ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။ လူ့သဘာဝ၌ တွေ့ရစမြဲဖြစ် သော ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်နှင့် ယှဉ်သည့် ဆင်ခြင်တုံတရား၏ မာယာကိုလည်း ဝေ ဖန်ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အကြောင်းရပ်တစ်ခုကို အမျိုးမျိုးသော

ရှုထောင့်မှ ကြည့်၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော်သော အဖွဲ့အနွဲ့သည် အရှေ့တိုင်းဆန်
 သော အဖွဲ့အနွဲ့ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို
 စိစစ်သောနည်းနိဿယတို့၌ ဟိုဘက်သည်ဘက် ဘက်နှစ်ဖက်ကို ဆင်ခြင်
 သော သဘောပါရစမြဲဖြစ်သည်ကို မငြင်းလိုပါ။ မည်သည့် ဂန္ထဝင်၌မဆို
 ဤ ဆင်ခြင်မှုနည်းနိဿယကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဂရိနှင့် ရောမ စာပေတို့တွင်
 ယင်းကဲ့သို့သော စိစစ်သည့် တက္ကနယတို့မှာ အတော်ပင် စုံလင်လှပါသည်။
 သို့သော် ဉာဏသမ္ပယုဂ်ဖြင့် ဆင်ခြင်သော်ငြားလည်း လူ့စရိုက်၊ လူ့သဘာဝ
 အတိုင်း ခံစားရသော ဝေဒနာစေတသိတ်ကို မထည့်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ယင်း
 ဆင်ခြင်တုံတရားထဲ၌ ခံစားမှုက ရှေ့နေလိုက်ပေးပုံမှာ အရှေ့တိုင်းဆန်သည်
 ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ အရှေ့တိုင်းဆန်သော အဖွဲ့အနွဲ့
 ကို မြန်မာပရိသတ်က မိမိတို့၏ အနုပညာမာယာနှင့် တသီးတခြားဖြစ်သည်
 ဟု ယူဆကြဟန်မတူပါ။ တစ်ဖက်တည်းကွဲပြားခြားနားသည်ဟု မထင်ကြ
 ဘဲ 'ငါတို့လိုပါပဲ' ဟု ယူဆမိကြပါလိမ့်မည်။ နှစ်ချို့သော အဖျော်ယမကာ
 ကို အိုးသစ်ထဲထည့်၍ သုံးဆောင်သောအခါ ဆန်းသစ်သယောင်ယောင်နှင့်
 အရိုးခံသဘာဝအရသာကိုပင်လျှင် ခံစားရသည့်နည်းတူ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်း အနုပညာမာယာကို အကုတဂါဝါ၏ ဝတ္ထုတိုများ၌ တွေ့ကြ
 ရပါလိမ့်မည်။ အကုတဂါဝါသည် ရာရှိမြွန်ဇာတ်သွားကဲ့သို့သော ဝတ္ထုတို
 ပေါင်းများစွာကို ရေးသားခဲ့သည်။ သူ၏စာကို ရှေးဦးစွာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
 ပြန်ဆိုသူကပင်လျှင် သူ့ဝတ္ထုတိုများကို အံ့ဖွယ်ဘနန်း ပုံပြင်များဟူ၍ အမည်
 ပေးပါသည်။ ထို့ကြောင့် အကုတဂါဝါ၏ လက်ရာကို ဟန်း၏ လက်ရာနှင့်
 ယှဉ်၍ တင်ပြခြင်းမှာ ဆီလျော်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

လူ့စိတ်ကို ပိုင်းခြားဝေဖန်၍ပြသော ဝတ္ထုရေးဆရာအဖြစ်ဖြင့်
 အနောက်တိုင်းစာပေပညာရှင်တို့က အကုတဂါဝါ၏ အရေးအသားတို့ကို
 လေးစားမြတ်နိုးကြပါသည်။ ပင့်ကူမျှင်ဝတ္ထုတွင် ကန္တတ၏စိတ်ရင်း သင်္ခါရ
 တရားတို့က ပြုပြင်ပေးသောစိတ်၊ ဖောက်ပြန်သောစိတ် အစရှိသည့် စိတ်၏
 လှုပ်ရှားမှုတို့ကို စာဖတ်ပရိသတ်တို့ ထင်မြင်လွယ်အောင် ပြဆိုသည်။ ငရဲ
 အိုးဟင်းလင်းပွင့်ခြင်း ဝတ္ထု၌ အပြစ်တစ်ခုကို အတူတူ ကျူးလွန်သူတို့ အချင်း
 ချင်း၌ ကွဲပြားခြားနားသော စေတသိတ်တို့ကို နှိုင်းယှဉ်ပြဆိုထားသည်။ လူ့

စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သုံးသပ်နိုင်သော ဝတ္ထုရေးဆရာ၏ ဂုဏ်သတင်းသည် များစွာ ထင်ရှားလှပါသည်။

ရာရှိမြန်၌ အကြောင်းတစ်ခုကို စိတ်ထားအမျိုးမျိုးနှင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရာ အမြင်အမျိုးမျိုး တွေ့ရသည်ကို ပြဆိုခဲ့ရာ ကေဆာနှင့် မောရိတော နှစ်ဦးမှာလည်း နှစ်ဦးသဘောတူ ကျိုးလွန်ခဲ့သော အပြစ်၌ စိတ်ထားအမျိုးမျိုးနှင့် ဝေဖန်သုံးသပ်ကြလေသည်။ မယားခိုးနှင့် သယောက်လင်စောင်ထားသူတို့၏ မူလရည်ရွယ်ချက်ကား လင်ကြီးကို သတ်ဖို့ဆိုသော တူညီသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်၏။ မူလက နှစ်ဦးသား တိုင်ပင်၍ ကြံစည်ကြသည်ဖြစ်သော်ငြားလည်း မိမိတို့၏ ကြံစည်မှုအပေါ်တွင် မိမိတို့၏ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အတ္တဖြင့် ရှုမြင်သုံးသပ်သည်ဖြစ်ရာ ရှုမြင်သုံးသပ်ကြပုံမှာ တစ်မျိုးစီ ကွဲပြားပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ တူရာမှ ကွဲလာသော စိတ်၏အဟုန်ကို စိတ်ပညာ သဘောဖြင့် လိုက်လံကြည့်ရှုသုံးသပ်၍ ထုတ်ဖော်ဖွဲ့နွဲ့ရာ၌ စာရေးဆရာသည် များစွာ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ကေဆာနှင့် မောရိတောတို့၏ အကြံကား လူသတ်ရန်အကြံဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သူက မည်သူ့ကို သတ်မည်နည်း။ ဝတ္ထုရေးဆရာသည် ဝတ္ထုအကြောင်း လှည့်ကွက်ဖြင့် ဤပဟေဠိကို တင်ပြသည်။ စာဖတ်သူတို့က မိမိတို့၏ သုတဖြင့် မိမိတို့ဘာသာ အနက်အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူနိုင်ပါသည်။

အကုတဂါဝါ၏ ဖွဲ့နွဲ့ပုံနည်းနိဿယတို့သည် မည်သည့်အဖွဲ့အနွဲ့မှ မြစ်ဖျားခံ၍ လာပါသနည်း။ ဤအချက်ကို စာပေအကဲဖြတ်သူတို့က လေးနက်စွာ ဆင်ခြင်ကြရန် ရှိပါသည်။ အရှေ့တိုင်းသားများ၏ ဝတ္ထုအဖွဲ့အနွဲ့သည် ထုံးစံအားဖြင့် ဇာတ်နိပါတ်မှ မြစ်ဖျားခံပါသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ ပုံပြင်ဝတ္ထုများ၊ သမ္မာကျမ်းစာမှ မြစ်ဖျားခံသည့်နည်းတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယေဘုယျကို ဆိုရလျှင် ဥရောပတိုက်ပုံပြင်ဝတ္ထုများသည်လည်း ဂရိနှင့် ရောမ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီများမှ ဆင်းသက်ဖွဲ့ဖြိုးလာသော ပုံပြင်ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ဤသဘောသွားအတိုင်းပင် အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ ဂျပန်စာပေများသည် ပါဠိသက္ကတစာပေတို့၏ အငွေ့အသက်နှင့် မကင်းကြချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ပင့်ကူမျှင် ဝတ္ထုကို ဖတ်လျှင် ဇာတကဆန်ပုံကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓ ဓမ္မဆိုင်ရာ အတွေးအခေါ်များ၏ အနှစ်သာရကို

လည်း ဖတ်ရှုရပါလိမ့်မည်။ ကံ-ကံ၏အကျိုး၊ ဝိပါက်၏ အဓိပ္ပာယ်၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိသာလျှင် ကယ်တင်နိုင်၏ဟူသော တရား၊ ဥပေက္ခာ၏ သဘောဟူသည်တို့ကို စာရှုသူတို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြရန် ရှိပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသော ဒေသနာတို့ကို လေ့လာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် လောကမှ လွတ်မြောက်သော လမ်းစဉ်ကို ညွှန်ပြတော်မူသော ဆရာဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားညွှန်ပြသော လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်နာ၊ ကျင့်သုံးသူသည် လွတ်မြောက်နိုင်သည်။ နည်းသိရုံမျှနှင့် မလွတ်မြောက်၊ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံမှ လွတ်မြောက်သည်။ ယင်းအချက်တို့ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြပါရန် စာရေးဆရာက ဝတ္ထုဖြင့် နှိုးဆော်လေသည်။

မြန်မာတို့၌ စေတနာအကျိုးပေးသည်ဟု စကားစဉ်ရှိ၏။ ထိုစကားစဉ်သည် ကမ္မဗလမှ ရအပ်သော စကားစဉ်ဖြစ်သည်။ စေတနာချို့တဲ့လျှင် အကျိုးပေးမကောင်းနိုင်ချေ။ ဤသဘာဝကို ကန့်တသည် ထင်ရှားစွာ ပြခဲ့၏။ ကန့်တသည် ငရဲပြည်မှ နတ်ပြည်တက်ရန် လမ်းကြောင်းကို မြင်သည်။ ထိုအခါ ကြီးစွာသော လုံ့လပြုသည်။ ထိုလုံ့လ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရန် ခရီးသည် နီးလာလေ၏။ သို့သော် လမ်းခုလတ်၌ ကန့်တကို အတ္တဟိတစေတနာသည် နှိပ်စက်သည်။ ထို့ကြောင့် နတ်ပြည်သို့ တွယ်တက်စရာ ပင့်ကူမျှင်သည် ပြတ်လေသည်။ ဤသည်တွင် ကန့်တလည်း နိရိယချောက်ထဲသို့ ကျွမ်းပြန်ကျလေသည်။

ဤ ဝိပါက်ဟူသောသဘောကို ဝတ္ထုဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပေးရာ၌ စာရေးဆရာသည် ကောင်းစွာ အထမြောက်သည်။ ဝိပါက်ကား မိမိလုပ်သမျှ မိမိခံရသော တရားပေတည်း။ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤအကျိုးဟူသော တရားသည် ကာမဘုံ၊ ရူပဘုံ၊ အရူပဘုံတည်းဟူသော ဘုံသုံးပါးနှင့် ဆိုင်သည်။ ကုသလာ၊ အကုသလာဓမ္မာဆိုသော တရားတို့ကို ဆင်ခြင်ကြည့်သင့်သည်။ ရူပဗေဒ၌ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုလှုပ်ရှားမှု၏ အားနှင့်ညီမျှသော တန်ပြန်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေါ်လာစမြဲဟူသော အချက်ကိုလည်း ယင်းတရားတို့နှင့် ယှဉ်၍ သုံးသပ်ကြည့်သင့်သည်။

ဤအကြောင်းကြောင့် ဤအကျိုးတည်းဟူသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတို့ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်သည် ကန့်တ၏ အဖြစ်ကိုမြင်

သောအခါ သည်းခံတော်မူ၏။ ဤကား ဥပေက္ခာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပင် တည်း။ သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာ ဟူသော သဘောကို နှလုံးသွင်းနိုင်လျှင် ဥပေက္ခာသို့ ဆိုက်မည်။

ယင်းကဲ့သို့ အကုတဂါဝါက ပြဆိုသော အတွေးအခေါ်တို့သည် ဂျပန် တို့နှင့်သာဆိုင်သော အတွေးအခေါ်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ မဇ္ဈိမ ဒေသနှင့်လည်းကောင်း၊ အရှေ့တိုင်းတစ်ခုလုံးနှင့်လည်းကောင်း ဆိုင်သော အတွေးအခေါ်ဖြစ်၏။ ဤအချက်ကို စဉ်းစားမိသည်ရှိသော် စာပေသဘော အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အရှေ့တိုင်းသားအားလုံးသည် မူလသဘာဝချင်း တူညီ ကြသည်ကို ဆက်လက်၍ ဆင်ခြင်မိကြပေမည်။ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ် ကို ခံယူခဲ့ကြသူအချင်းချင်းတို့၌ ဤကဲ့သို့ပင် မူလသဘာဝချင်း တူညီသော အဖြစ်ကို တွေ့ရပေမည်။ ဤနည်းအတိုင်း တူရာတူရာကိုရှာလျှင် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအချင်းချင်းသည်လည်း အားလုံး မနုဿချည်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ ပါလိမ့်မည်။

ငရဲအိုး ဟင်းလင်းပွင့်ခြင်း ဝတ္ထုတွင် မြန်မာဇာတ်သဘင်တို့၌ ရှိရင်း စွဲဖြစ်သော တစ်ကိုယ်တည်းပြော အဖွဲ့အနွဲ့ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ မြန်မာ ဇာတ်သဘင်တို့တွင် ဆိုင်းဆင့်၊ ပတ်တိုက် စသော အဖွဲ့အနွဲ့များသည် တစ်ကိုယ်တည်းပြောသော ဇာတ်စကားအဖွဲ့အနွဲ့များ ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူ ပင် မယားပျောက်ရှာပုံတော်ဖွင့်ခန်း၌ မင်းသားက တစ်ကိုယ်တည်းပြောငို သော ဇာတ်စကားကိုလည်းကောင်း၊ လင်ပျောက် ရှာပုံတော်ဖွင့်ခန်း၌ မင်းသမီးက တစ်ကိုယ်တည်းပြောငိုသော ဇာတ်ကိုလည်းကောင်း ပွဲကြည့် ပရိသတ်တို့ ကောင်းစွာ နားလည်ကြပါသည်။

ယခုဝတ္ထုတို့တွင် ရှာပုံတော်ဖွင့်ခြင်း၊ ဇာတ်ဟန်နှင့် အလားတူ ဖွဲ့ဆို ထားပုံကို တွေ့ကြလိမ့်မည်။ ဇာတ်ဆောင်မင်းသား မောရိကောနှင့် ဇာတ် ဆောင်မင်းသမီး ကေဆာတို့သည် ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် တစ်ဦးစီ တစ်လှည့်စီ ပြောဆိုကြဟန်ကို ဝတ္ထုရေးဆရာက ဖွဲ့ထားသည်။ ယင်းတို့နှစ်ဦး ပြောဆို ကြသော စကားရပ်တို့ကို ထောက်ရှု၍ စာဖတ်ပရိသတ်က ဇာတ်လမ်းကို ထုတ်ဖော်ရသည်။ ဤအဖွဲ့အနွဲ့ကို ခြေရာခံ၍လိုက်လျှင် ဂျပန်ပြဇာတ်တို့ များကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ပြဇာတ်မှ ဝတ္ထုဖြစ်လာပုံကို စာပေသုတေသီတို့

လေ့လာလိုက လေ့လာနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ယခု ကျွန်တော် တင်ပြခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြန်မာစာပေအဖွဲ့နှင့် ဂျပန်စာပေအဖွဲ့တို့၏ နီးစပ်ပုံကို ပြလိုသော ရည်ရွယ်ချက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး (၁၈၅၃-၇၈) ၏ လက်ထက်တွင် မြန်မာ နိုင်ငံသည် နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်များကို စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ယခုခေတ် သမိုင်းသုတေသီတို့သည် ယင်းကဲ့သို့ ပညာတော်သင် စေလွှတ်ခြင်းဆိုင်ရာ သမိုင်းအချက်အလက်တို့ကို ရှာဖွေလျက် ရှိနေကြသည်။ ထိုသုတေသီတို့က မိမိတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသည်တို့ကို အခိုင်အမာ တင်ပြခြင်းမပြုသေးမီ မည် သည့် ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တွင် ပညာတော်သင် စေလွှတ်ခြင်းကို စတင်ဆောင် ရွက်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် တပ်အပ်မပြောလိုပါ။ လက်လှမ်းမီရာကို တင်ပြ ရလျှင် ကနောင်မင်းသားကြီးသည် ဖန်ချက်ဝန်ထောက်ဟု နောင်တွင် ထင်ရှားလာသော လူငယ်တစ်ဦးကို ၁၈၅၅ ခုနှစ်ခန့်တွင် ကာလကတ္တားသို့ စေလွှတ်၍ ပညာသင်ယူစေသည်။ ၁၈၅၉ ခုနှစ်တွင် ထိုလူငယ်သည် ပြင် သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့တော်သို့ ပညာတော်သင်သွားရသည်။ ထိုခေတ်သမယ တစ်ဝိုက်တွင် ဖန်ချက်ဝန်ထောက်နှင့်အလားတူ မြန်မာလူငယ်တို့လည်း အင်္ဂလန်၊ ဥရောပ စသော နိုင်ငံများသို့ ပညာတော်သင် သွားကြပုံကို ကင်း ဝန်မင်းကြီး၏ ဒိုင်ယာရီအမှတ်အသားတို့၌ တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံသည် နောင်အခါ၌ မြို့စားကြီးများအဖြစ်ဖြင့် ထင်ရှားလာ သော အိတိုနှင့် အိနိုဥယေတို့ အမှူးပြုသော ဂျပန်လူငယ်တစ်စုသည် ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် ဥရောပသို့ သွားရောက်ပညာသင်ယူကြသည်။ ၁၈၆၈ ခုနှစ်တွင် မေအိဂျီဘုရင် နန်းတက်သည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာသော ပညာ တော်သင်များသည် အနောက်တိုင်းပညာ ဗဟုသုတတို့ကို ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ဖြန့် ချိသည်။ ဤအချက်တို့ကို အထက်၌ ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဤ သမိုင်းအမှတ်အသားတို့ကို ပြန်ကြည့်လျှင် နိုင်ငံခြားပညာတော် သင် စေလွှတ်ခြင်းလုပ်ငန်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျပန်နိုင်ငံထက်ပင် စောစော ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဇာစ်မြစ်တို့ကို ထိုမျှထက်ပို၍ လေ့လာ လျှင် ပုတကေ ရာဇဝင် စကားသွား စကားလာများအရ တောင်ငူခေတ်က ပင်လျှင် မြန်မာလူငယ်ကို ဥရောပသို့ သွားရောက်၍ ပညာသင်ယူကြပုံကို

တွေ့ရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် မင်းတုန်းမင်းခေတ်ကိုပင်လျှင် မူတည်၍ ပြောလိုပါသည်။ ထိုခေတ်၌ ကျွန်တော်တို့ ရှေးလူကြီးများသည် အနောက် ဥရောပတိုင်း၌ ထွန်းကားသော ပညာရပ်များကို ရယူရန် အကြံပေါ်ခဲ့သော်ငြားလည်း ကျွန်တော်တို့၏ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နယ်ချဲ့ဝါးမျိုခြင်းကို တစ်ပိုင်းခံနေရပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံကား ထိုစဉ်က နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ်ဖြင့် တလုံးတစည်းတည်းပင် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိသျှလက်အောက်သို့ လုံးဝ ကျရောက်ခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် လွတ်လပ်ရေးဆုံးရှုံးခြင်း ဒုက္ခတွင်းသို့ မကျရောက်ခဲ့ပါ။ ယနေ့တိုင် လွတ်လပ်လျက်ရှိနေပါသည်။

အကယ်၍ မင်းတုန်းမင်းခေတ်က ကျွန်တော်တို့၏ ဘိုးဘွားများသည် ကံကောင်းထောက်မ၍ ကျန်ရှိသမျှသော နယ်ပယ်ကလေးနှင့်ပင် မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားနိုင်ခဲ့ပါလျှင် ယနေ့အဖို့၌ ကျွန်တော်တို့၏ တိုင်းရင်းသားအပေါင်းသည် ယခုခေတ် ဂျပန်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများနည်းတူ အနောက်တိုင်း ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံနည်းနိဿယတို့၌ ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်ပြီးသား ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ယင်းသို့သာ ကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်ပြီး ဖြစ်နေပါလျှင် ယခု ကျွန်တော်ရေးသော နိဒါန်းသည် မိကျောင်းမင်း ရေကင်းပြဟူသော သဘောတရားမှလွဲ၍ အခြား ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သမိုင်းသဘော၌ အကယ်၍ ... အကယ်၍ ... ဆိုသော စကားများသည် ခြပ်အကောင်အထည်ဖော်ပေးနိုင်သည်မဟုတ်၊ စိတ်ကူးနှင့် လွမ်းရသည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ ဆောင်သည်။ စင်စစ်မှာကား ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးနှင့် နိုင်ငံမှာ ကနောင်မင်းသားကြီး၏ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်အတိုင်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ယခု လွတ်လပ်သောအချိန်အခါသို့ ရောက်မှပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ကမ္ဘာ့စာပေ ဗဟုသုတသာမက ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံနည်းနိဿယ ဗဟုသုတအားလုံးတို့ကို စူးစမ်းရှာဖွေ လေ့လာဆည်းပူးနေကြပါသည်။ ဤလုပ်ငန်းသည် ငရဲကြီးသော လုပ်ငန်းမဟုတ်ပါ။ မြဝတီဝန်ကြီး၊ ကနောင်မင်းသားကြီး၊ ယောအတွင်းဝန် စသော မြန်မာ့ပညာရေးခေါင်းဆောင်တို့က စ၍ ချမှတ်ခဲ့သော အစဉ်အလာအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအစဉ်အလာတို့

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းသွားရန်သာ ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ နိုင်ငံတကာတို့ လွတ်မြောက်လာသော ဤခေတ်တွင် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးနှင့်ဆိုင်သော ပညာရပ်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ အရယူကြရပါလိမ့်မည်။ အနိုင်နိုင်ငံ၏ ယဉ်ကျေးမှုများ အလျင်အမြန် ကူးစက်ပျံ့နှံ့နေသော အခါကာလ၌ ရေတွင်းထဲက ဖားသူငယ်ကဲ့သို့ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ကြီးဝင်နေဖို့ရာ အခွင့်အလမ်းမျှပင် မရှိပါ။

သို့သော် မည်သည့်လူမှုရေး၌မဆို လူကြိုက်များသော အမည်နာမတစ်ခုကို ရှေ့တင်၍ မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် ချယ်လှယ်ဖန်တီးသော ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ကျင့်ကြံလုပ်ကိုင်တတ်သည့် သဘာဝသည် နည်းများမဟူ ရှိတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုဟူသော ကြွေးကြော်သံကို ကြားတိုင်း ပညာဖြင့် ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်စိစစ်ခြင်းမပြုမူ၍ မိုးခါးရေသောက် ရောယောင်၍ လက်ခံကြပါလျှင် တကယ့်ယဉ်ကျေးမှုအစစ်၏ အနှစ်သာရကို မရရှိနိုင်ဘဲ ယဉ်ကျေးမှုတန်ပြန်သဘောနှင့် သရုပ်တို့သာလျှင် ကြီးထွားလာကြပါလိမ့်မည်။ ယဉ်ကျေးမှုနှင့်စပ်ဆိုင်လာလျှင် သူ့ယဉ်ကျေးမှုက ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လောက် အနှစ်သာရရှိသလဲ၊ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်နိုင်သလဲ ဆိုသည်ကို မိမိကိုယ်ပိုင် ယဉ်ကျေးမှု၏ အနှစ်သာရ အကျိုးစီးပွားများနှင့်ယှဉ်၍ စိစစ်သုံးသပ်တတ်ကြဖို့ လိုပါသည်။ ယင်းသို့ စိစစ်သုံးသပ်တတ်ဖို့ရာ မိမိ၏ အမွေအနှစ်ကို ခြေခြေမြစ်မြစ်သိ၍ သူတစ်ပါးထံမှ ရယူအပ်သော ပစ္စည်းအကြောင်းကို ခြေခြေမြစ်မြစ်သိအောင် လေ့လာရပါမည်။ သို့မှသာလျှင် ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ခြင်းလုပ်ငန်းသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အတွက် အကျိုးရှိနိုင်ပါမည်။

ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဂျပန်စာပေသမိုင်းသည် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား နောင်လာနောက်သားတို့အား ကောင်းသောသင်ခန်းစာတစ်ရပ်ကို ပေးနေသည်ဟု ကျွန်တော် အယူရှိပါသည်။ ဂျပန်တို့သည် အနောက်တိုင်း ပညာဗဟုသုတနှင့် ရုတ်တရက်ရင်ဆိုင်လိုက်သောအခါ ဂျပန်နိုင်ငံ နေ့ချင်း ညချင်း ကြီးပွားတိုးတက်စေလိုသော အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြလှသောကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုကုန်အမှတ်တံဆိပ် ကပ်နှိပ်ထားသည်မှန်သမျှတို့ကို နိုင်ငံခြားဖြစ်မှတိုင်းရင်းဖြစ်သို့ရောက်အောင် ဘာသာပြန်ယူကြသည်။ ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်း

ဆိုသည်ကို ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းဟုတ်မဟုတ် ဆန်းစစ်၍ မကြည့်ကြ။ ကောင်းသော၊ ဆိုးသောမရွေး ခိုင်မာသည် မခိုင်မာသည်ကို မစဉ်းစား၊ အတ္တဟိတ၊ ပရဟိတ နှစ်ဝသော အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည်၊ မဖြစ်ထွန်းမည်ကို မတွက်ဆ။ မြင်မြင်သမျှဥစ္စာကို ငါ့ဟာဟုချည်းဆို၍ ယူကြသည်။

နောင်သောအခါ မြင်မြင်သမျှ ပစ္စည်းတို့ကို အတင်း ဘာသာပြန်၍ ယူကြသောကြောင့် ဂျပန်စာသည်ပင်လျှင် ဖွဲ့ထုံးနည်းနိဿယတို့၌ မူလရုပ်ပျက်ပြားသွားခဲ့လေသည်။ ပုံစံထုတ်ပြရသော် အမေရိကန်ဘန်းစကားများကို အင်္ဂလိပ်စာပေအသုံးအနှုန်းဟူ၍ တစ်လွဲထင်မှတ်ပြီးလျှင် မိမိတို့၏ ဝတ္ထုဆောင်းပါးနှင့် သိပ္ပံစာတန်းများတွင် ထည့်သွင်းသုံးစွဲလာကြသည်။ ဂျပန်စာပေ၏ ရိုးရာဖြစ်သော တန်ကာနှင့် ဟောက္ကု ကဗျာဗန္ဓနည်းနိဿယတို့ကို ပယ်၍အင်္ဂလိပ်စာပေ၏ရိုးရာဖြစ်သော အသံအနိမ့်အမြင့် ဒီဃရသကဗျာ စပ်နည်းကို ပုံတူကူးပြီးလျှင် ကာရံမပါသော လွတ်လပ်စွာ ကဗျာ စပ်ဆိုကြသည်။ မိအိဂျီခေတ်မှ တိုင်ရှိခေတ်သို့ ကူးပြောင်းလာသောအခါ၌မူကား ပညာအရာ၌ နှံ့စပ်လာပြီဖြစ်သော နှောင်းလူတို့သည် အဆိုပါ ပုံတူကူးယူသည့် အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်းအဆိုးတို့ကို စိစစ်ပြီးလျှင် ဂျပန်ရိုးရာဇာတ်စိတ်ဓာတ်တို့ကို ထုတ်ဖော်၍ ကမ္ဘာ့ပရိသတ်ရှေ့မှောက်သို့ တင်ပြလာနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းလာကြလေသည်။

ယခုခေတ်လူတို့သည် ယနေ့တွေ့နေကျ မြင်နေကျ အသစ်အဆန်းဟူသမျှတို့၏ အကြောင်းရင်းခံ ဇာစ်မြစ်တို့ကို စနစ်တကျ နက်နက်နဲနဲ လေ့လာသင့်ကြပေသည်။ ဝတ္ထုရှည်အဖွဲ့အနွဲ့အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဇာစ်မြစ်အရင်းခံတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရှာဖွေရာ ကာလပေါ်ဝတ္ထုဟူ၍ ခေါ်ခဲ့ကြဖူးသော အဖွဲ့အနွဲ့တို့သည် အနောက်တိုင်းနိဗယ်အဖွဲ့အနွဲ့တို့၌ မြစ်ဖျားခံသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤအချက်သည် မှန်သင့်သရွေ့ မှန်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအချက်ကို ယနေ့အထိ လက်ခံနေကြသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် တရင်းတနှီး အကျွမ်းတဝင် မရှိသေးသောခေတ်က မြန်မာရိုးရာဟန်ဖြင့် ဖွဲ့ထားသော ဇာတ်ဝတ္ထုကြီးများလည်း ရှိပေသေးသည်။ ယင်းတို့ကို ဇာစ်မြစ်နှင့်တကွ လိုက်၍ စနစ်တကျ သုတေသနပြုပါလျှင် မြန်မာဝတ္ထု၏ မူလအရင်းခံအချက်အလက်အသစ်များကို တွေ့ရပေဦးမည်။ မြန်မာ

အဖွဲ့အနွဲ့သည် ကာလီဒါသနှင့် စာဏကျပုဏ္ဏားကြီးတို့၏ အဖွဲ့အနွဲ့တို့နှင့် လည်းကောင်း မည်ရွေ့မည်မျှ ဆက်စပ်နေသည်ကို စနစ်တကျလေ့လာလျှင် မြန်မာဝတ္ထုရှည်အဖွဲ့၏ မူလအရင်းခံများကို ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်မံ၍ တိကျစွာ တွေ့ရပေဦးမည်။

ယဉ်ကျေးမှုသဘောသည် အညာမှ အကြေသို့ စုန်ဆင်းသော မြစ်တို့ ၏ သဘောချည်းမဟုတ်ပါ။ ဒီရေအတက်အကျရှိသော သမုဒ္ဒရာ၏ သဘော နှင့်လည်း တူပါသည်။ ဒီရေအတက်အကျကြောင့် ကမ်းစပ်မှ ဝတ္ထုပစ္စည်း တို့သည် သမုဒ္ဒရာအလယ်သို့ ရောက်သည်လည်း ရှိသည်။ သမုဒ္ဒရာအလယ် မှ ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့သည် ကမ်းစပ်သို့လာ၍ တင်သည်လည်းရှိသည်။ ယဉ်ကျေး မှုအလဲအလှယ်မှာ ထက်အောက်ကြေညာ အပြန်အလှန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း မူလအရင်းအမြစ်တို့ကို ရှာဖွေရာ၌ အနောက်တိုင်းသို့ မျှော် ကြည့်လျက်ရှိနေကြစဉ် အနောက်တိုင်းစာပေပညာရှင်တို့က အနောက်တိုင်း ဝတ္ထုတိုအဖွဲ့သည် အရှေ့တိုင်းမှ မြစ်ဖျားခံပါသည်ဟု အခိုင်အမာဆိုနေကြ သည်။ ‘အာရှတိုက်သည် ဝတ္ထုတိုအဖွဲ့၏ မူလနေရာဖြစ်သည်’ ဟူသော ဆိုရိုး စကားကို ဆင်ခြင်ကြည့်ကြပါ။ ယဉ်ကျေးမှုဆိုသည်မှာ ကာလအပိုင်းအခြား လည်း မရှိပါ။ ဒေသအပိုင်းအခြားလည်း မရှိပါ။ ထိုထိုခေတ်က ယဉ်ကျေးမှု အလျဉ်သည် ဤခေတ်သို့လည်း စီးဆင်းနေပါသည်။ ဤနိုင်ငံမှ ယဉ်ကျေး မှုသည် ထိုနိုင်ငံသို့ ရောက်နိုင်ဘိသကဲ့သို့ ထိုထိုသောနိုင်ငံမှ ယဉ်ကျေးမှု သည်လည်း ဤနိုင်ငံသို့ ရောက်ရန် မခဲယဉ်းပါ။ ယခုခေတ်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးကထက်ပို၍ နိုင်ငံတကာနှင့် ကူးလူးဆက်ဆံနေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယဉ်ကျေးမှုအမျိုးမျိုးတို့သည် မြန်မာ့ရေမြေပေါ်တွင် သူဝင် ငါထွက် လုပ်နေ ကြသည်။ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိသူတို့သည် ဤယဉ်ကျေးမှု ကူးသန်းယှက်ဖြာလာခြင်းကို အခါကောင်း အခွင့်ကောင်းဟု ယူဆကြပါ လိမ့်မည်။ သို့သော် အခါကောင်း အခွင့်ကောင်းဆိုသည်မှာ ယူတတ်မှ ရ သည်။ မည်သည့်အရေးအခင်း၌မဆို ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသားများသည် တတ်ကျွမ်းမှုနှင့် ပြည့်စုံရန် လိုပါသည်။ ကမ္ဘာ့စာပေ အနုပညာယဉ်ကျေးမှု မှအစ အခြား အခြားသော ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုတို့၌ တတ်ကျွမ်း၍ လူမျိုး၏ အကျိုး၊ နိုင်ငံ၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေဟူသော ပတ္တနာ

ဖြင့် ဤနိဒါန်းကို ရေးသားပါသည်။

ကျွန်တော် ဆည်းပူးထားသော ဂျပန်စာပေ ဗဟုသုတတို့မှာ အင်္ဂလိပ်စာကို အရင်းအနှီးပြု၍ ရရှိထားသော ဗဟုသုတများ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပုံပြင်များတွင် ပါဝင်သော ဂျပန်အမည်များမှာ ဂျပန်မူရင်းမှ အင်္ဂလိပ်လို အသံလှယ်ထားသည်ကို ကျွန်တော်က မြန်မာလို ထပ်မံအသံလှယ်ထားသော အမည်များဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ အဆင့်ဆင့် အသံလှယ်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် နည်းစနစ်မကျဘဲ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးချက်များစွာ ရှိနိုင်သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ ဂျပန်ဘာသာစကားနှင့် ဂျပန်စာပေတို့ကို စွယ်စုံကျမ်းကျင်သူတို့သည် ကျွန်တော်၏ အမှားအယွင်းများကို သုတ်သင် ပြုပြင်ပေးကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

မောင်ထင်

ရန်ကုန်မြို့။

၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၉ ရက်။

နားရွက်ပြတ်ကြီး

ရှေးနှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာခန့်က ရှိမိမိဆေကီ ရေလက်ကြားရှိ ဒန်နိဥရာ မြို့တွင် တာအိရာအနွယ်ဖြစ်သော ဟဲအိကေလူမျိုးနှင့် မိနာမိတိုအနွယ်ဖြစ်သော ဂင်ဂျီလူမျိုးတို့ နှစ်ရှည်လများ စစ်ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ တစ်ခုကို ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ထိုစစ်ပွဲတွင် ဟဲအိကေတို့သည် တစ်မျိုးလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းကြသည်တွင် မိန်းမနှင့် ကလေးများသာမက ဂျပန်ရာဇဝင် တွင် အံတိုကုတင်နော်ဟု ခေါ်ဝေါ်သည့် ကလေးအရွယ်မျှသာရှိသည့် ဘုရင် ကလေးပါ သေကြေပျက်စီးရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှိမိမိဆေကီပင်လယ် နှင့်တကွ ပင်လယ်ကမ်းခြေပါ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာတိုင်တိုင် တစ္ဆေသရဲခြောက် လျက်ရှိသောဟူ၏။

ထို ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ ကဏန်းတစ်မျိုးရှိသည်။ ထိုကဏန်းတို့၏ ကျောပြင် အကြေးခွံတွင် လူမျက်နှာနှင့်တူသည့်အကွက်များ ပါရှိသည်။ ထို့ ကြောင့် ထိုကဏန်းများကို ဟဲအိကေစစ်သားတို့ ဝင်စားသည်ဟု အယူရှိကြ သည်။

ထိုမျှမကသေး ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ထူးဆန်းသော အရာ တို့ကို မြင်လည်း မြင်ကြရသည်။ ကြားလည်း ကြားကြရသည်။ မှောင်မိုက် သော ညတို့တွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ရှိ လှိုင်း တို့တွင် စုန်းတောက်သည်ကို မြင်ကြရသည်။ လေထန်သောအခါ၌လည်း ပင်လယ်ထဲမှ စစ်ချီသည့်အသံကဲ့သို့ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သောအသံတို့ကို လည်း ကြားကြရသည်။

ရှေးသရောအခါကဆိုလျှင် ဟဲအိကောတစ္ဆေတို့သည် ယခုထက် ဆူပူ
 သောင်းကျန်းကြသည်ဟု အဆိုရှိပေသည်။ ညအချိန် ခရီးသွားနေသော
 သင်္ဘောပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါ်လာပြီးလျှင် သင်္ဘောနစ်အောင် အနှောင့်အယှက်
 ပေးကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် ပင်လယ်၌ ရေကူးသောသူတို့ ရေနစ်
 အောင် ဆွဲတတ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြကုန်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ အယူတိမ်း၍
 အစိမ်းဖြစ်နေကြသော သူတို့သည် ၎င်းတို့၏ ဖုတ် ပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်
 လွတ်ကြလေအောင် အကာမာဂါဆေကီဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘက္ကန်ဟူ၍
 လည်းကောင်း၊ ရှိမိုနိုဆေကီဟူ၍လည်းကောင်း၊ သုံးမည်ရမြို့၌ အမိဒါဂျီ

ခေါ် မြတ်စွာဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြသည်။ ထိုကျောင်းဆောင်အနီးကမ်းပါးတွင် လွန်လေပြီးသော ဘုရင်ကလေးနှင့်တကွ သူ၏ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတို့အတွက် အထိမ်းအမှတ်သဘောဖြင့် သင်္ချိုင်းဂူများ တည်ဆောက်ကြသည်။ လွန်လေပြီးသောသူတို့ ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်ကြစေရန် ရည်သန်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပီပီ ပရိတ်ရွတ် မေတ္တာပို့ အမျှဝေခြင်း စသည့် ကုသိုလ်တို့ကိုလည်း နှစ်စဉ်မှန်မှန် ပြုလုပ်ကြသည်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်တည်ဆောက်၍ သင်္ချိုင်းဂူများ ထားရှိပြီးသောအခါ၌ အယူတိမ်းကြကုန်သောသူတို့သည် လူအများကို ဒုက္ခမပေးတော့ချေ။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ခါ၌ကား အလွန်ထူးဆန်းသောအမှုတို့ကို ပြုတတ်လေရာ ဟဲအိကေလူမျိုးတို့သည် မကျွတ်လွတ်သေးဟု ယူဆကြကုန်သည်။

x x x

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရာပေါင်း အနည်းငယ်ခန့်က အကာမာဂါဆေကီတွင် ဟိုအိချိမည်သော မျက်ကန်းတစ်ဦးသည် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းသည် ဘီဝါခေါ် ဂျပန်ဗျပ်စောင်းတီး၍ နတ်ချင်းဆိုသည့်အရာ၌ များစွာ ထင်ရှားကျော်စောသည်။ နတ်ချင်းဟူသည်မှာလည်း ဟဲအိကေလူမျိုးတို့၏ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ရာ ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်များအကြောင်း ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ဟဲအိကေနှင့် ဂင်ဂျီလူမျိုးတို့၏ ရာဇဝင်ကြောင်းဖြစ်သော တမ်းချင်းများကို ရွတ်ဆိုရာ၌ အထူးနာမည်ရလေသည်။ ဒန်နိဥရာစစ်ပွဲအကြောင်းကို နတ်သံပစ်သည့်အခါ ဟဲအိကေနတ်စိမ်းတို့သည်ပင်လျှင် လွမ်းဆွတ်တမ်းတ ငိုကြွေးရသည်ဟု ဆိုလေ့ရှိကြသည်။

ဦးစွာလျှင် ဟိုအိချိသည် အလွန်ဆင်းရဲသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အား ကူညီစောင့်မမည့်သူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို လက်ကိုင်ပြုထားနိုင်ပေသည်။ အာမိဒါဂျီကျောင်းဆောင်မှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပျို့ကဗျာလင်္ကာနှင့် ဂီတတို့ကို ကောင်းစွာ ဝါသနာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုအိချိကို သူ၏ ကျောင်းဆောင်သို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ တီးမှုတ်သီဆိုခိုင်းလေ့ရှိသည်။ ဟိုအိချိ၏ ဂီတပညာစွမ်း၌ များစွာ နှစ်သက်လေရကား ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင်က ဟိုအိချိအား ဘုရားကျောင်းဆောင်၌ပင် အမြဲနေထိုင်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးကို ပေးလိုက်လေ

သည်။ ဤသို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို ဟိုအိချီသည် ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် လက်ခံလိုက်သည်။ သူသည် အခန်းတစ်ခု သတ်သတ်ရသည်။ နေထိုင်စားသောက်မှုအတွက် သူက ပြန်၍ ကျေးဇူးပြုရသောအချက်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး အားလပ်သည့် ညနေခင်းတို့၌ ဘုန်းတော်ကြီးနားသောတဆင်နိုင်ရန် တေးဂီတတို့ကို သီဆိုတီးမှုတ်ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဧည့်တု၏ ညတစ်ညဝယ် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရွာသားတစ်ဦး သေဆုံးသည်ကို သရဏဂုံတင်ရန် ကြွသွားရလေသည်။ ယင်းသို့ ကြွသွားရာ၌ ဟိုအိချီတစ်ဦးတည်း ကျောင်းစောင့်ထားခဲ့၍ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနှင့်သာ ကြွသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုညက အိုက်စပ်စပ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်ကန်းဟိုအိချီသည် သူ့အိပ်ခန်းရှေ့ဝရံတာသို့ ထွက်၍ လေညှင်းခံလေသည်။ ဝရံတာမှ ကျောင်းဆောင်၏ နောက်ပိုင်းရှိ ဥယျာဉ်ငယ်တစ်ခုကို အပေါ်မှစီး၍ မိုးနေသည်။ ထိုနေရာတွင် ဟိုအိချီသည် သူတစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်၍ ပျင်းရိဖွယ်ဖြစ်နေသည်ကို ဖြေဖျောက်ရန်အလို့ငှာ သူ့ဗျပ်စောင်းကိုယူ၍ တီးစမ်းကြည့်သည်။ ညသန်းခေါင်ချိန် ရောက်သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီး ပြန်ကြွမလာချေ။ သို့သော် အိပ်ခန်းထဲ၌ ပူအိုက်အားကြီးသဖြင့် ဟိုအိချီသည် အပြင်၌ပင် ဆက်လက်၍ နေမိသည်။ အတန်ကြာသော် နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ ခြေသံရှုပ်ရှုပ် ကြားရသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးသည် ပန်းခြံကို ဖြတ်၍ ဝရံတာသို့ လာပြီးလျှင် သူ၏ ရှေ့တည့်တည့် မတ်မတ်ရပ်နေသည်ဟု မျက်ကန်းက ရိပ်မိသိရှိလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အနားလာရပ်သူမှာ ဘုန်းတော်ကြီးမဟုတ်ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ လေးလေးပင်ပင်ရှိသော အသံနက်ကြီးဖြင့် ဆာမူရိုင်စစ်သူကြီးတစ်ဦးက သူ၏ နောက်လိုက်ငယ်သားကို အမိန့်ပေးသော အသံကဲ့သို့ ဝင်လာသူက 'ဟိုအိချီ' ဟု ခပ်မာမာ ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။

ဟိုအိချီမှာ အံ့အားသင့်နေသောကြောင့် စကားပြန်မပေး။ ထိုအခါ အသံရှင်က ခပ်ထန်ထန် အာဏာသံဖြင့် 'ဟိုအိချီ' ဟု ခေါ်ပြန်သည်။

ဟိုအိချီသည် ကြိမ်းမောင်းသံကို ကြားရသဖြင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်လာကာ 'ဟုတ်ကဲ့' ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။

'ကျုပ်က မျက်မမြင်ဆိုတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါခေါ်သလဲဆိုတာ မသိ

နိုင်းပါဘူး’

ဟုလည်း ပြောလိုက်လေသည်။

သည်အခါတွင် အသံရှင်က သာယာညင်းပြောင်း ပြန်ပြောသည်။

‘ဘာမျှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူးနော်။ ကျုပ်က ဒီဘုရားကျောင်းဆောင် အနီးမှာ နေပါတယ်။ ကျုပ်မှာ အသင့်အတွက် ဆင့်စာပါလာတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အရှင်ဟာ ယခု အကာမာဂါဆာကီမှာ ခြွေရံသင်းပင်း မြောက်မြားစွာနဲ့ နေပါတယ်။ ရာထူးအဆင့်အတန်း အတော်ကြီးပါတယ်။ သူက ဒန်နီဥရာတိုက်ပွဲကို ကြည့်ချင်လို့ အဲဒီတိုက်ပွဲကျင်းပရာနေရာကို သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတိုက်ပွဲအကြောင်းကို အသင် ကောင်းကောင်းနတ်သံပစ်တတ်တယ်လို့ ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် အသင့်ဗျပ်စောင်းကို ယူခဲ့ပြီး ကျုပ်နဲ့ ချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာ မင်းပရိသတ်စုံညီတို့က အသင့်ကို စောင့်နေပါတယ်’

ထိုခေတ်က ဆာမူရိုင်သူရဲကောင်းတို့၏ အမိန့်ဩဇာကို ဖယ်ရှားရသည်ဟူ၍ မရှိစကောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဟိုအိချိသည် သူ၏ ဂျပန်ခုံဖိနပ်စီးကာ ဗျပ်စောင်းကို ကိုင်ပြီးလျှင် သူမသိသော သူစိမ်းဧည့်သည်နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ ထိုသူသည် ဟိုအိချိအား ကျွမ်းကျင်ဖျတ်လတ်စွာ ခရီးလမ်းကို ပြသည်။ သို့သော် သူ့နောက်သို့ မမှီမကမ်းနှင့် လိုက်အောင် လုပ်လေသည်။ သူလမ်းညွှန်သောလက်မှာ သံလက်ဖြစ်ပြီးလျှင် သူ လှမ်းတိုင်းလှမ်းတိုင်း သံချပ်အင်္ကျီမှာ တချွင်ချွင်မြည်နေလေရာ စစ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားကြောင်းကို သာဓကပြလျက်ရှိလေသည်။ စင်စစ် သူသည် နန်းတော်စောင့် တာဝန်ကျသူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဟိုအိချိကား မူလက လန့်ဖျပ်ခဲ့သည်တို့မှာ လွန်ပြီဖြစ်၍ အတန်ငယ်ရဲလာသောကြောင့် အတော်ကံကြီးလှပေစွာ အောက်မေ့လိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နန်းတွင်းသားက ‘ရာထူးအဆင့်အတန်း အလွန်ကြီးတယ်ဆိုသော’ ပြောစကားအရ သူ့နတ်သံပစ်သည်ကို ကြားလိုသော အရှင်မှာ ပထမတန်းစားထက် အောက်မကျသော မှူးမျိုးမတ်မျိုး ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်ဟု တွေးတောမိသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ မကြာမြင့်မီပင်လျှင် စစ်သူရဲသည် ရပ်လိုက်လေရာ ကြီးမားသော မုခ်ဝသို့ ရောက်ရှိလာပြီကို

ဟိုအိချိ သတိထားမိလိုက်လေသည်။ မြို့၏ ဤနေရာတွင် အမိဒါဂျိတံခါး ဝကလွဲ၍ အခြားတံခါးဝရှိသည်ဟု သတိမထားမိသော ဟိုအိချိမှာ ထူးလှသည်ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။ စစ်သူရဲကား 'တံခါးဖွင့်စေ' ဟု အမိန့်ပေးလေသော် တံခါးကျင်ကို မ၍ ဖွင့်သံကြားရပြီးနောက် သူနှင့် ဟိုအိချိနှစ်ဦးသားတို့သည် တံခါးဝကို ဖြတ်၍ ဝင်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ဥယျာဉ်တစ်ခုကို ဖြတ်၍ သွားရပြန်သည်။ တံခါးဝတစ်ခုရှေ့တွင် တစ်ဖန် ရပ်ရပြန်သည်။ ထိုအခါမှ စစ်သူရဲလည်း ဟိုအိချိကို အစေတော်လွှတ်၍ ရောက်ပါပြီဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်အကြောင်းကြားလေသည်။ ထိုအခါ အတွင်းမှ ခြေသံများ၊ တံခါးရှင် ရွှေသံများ၊ ကဲလားဖွင့်သံများ၊ စကားပြောသော မိန်းမသံများကို ကြားရလေရာ စကားပြောကြ ဆိုကြပုံကို ထောက်ရှုကြည့်ခြင်းဖြင့် ထိုမိန်းမတို့သည် မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိအိမ်မှ အစေအပါးများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်ဌာနသို့ သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိနေသည်။ သူစဉ်းစားတွေးတောနေရန်လည်း အချိန်မရပေ။ ထို့နောက်၌ကား လှေကားထစ်များကို တက်ရန် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖေးမ တွဲခေါ်သွားသည်ကို သတိထားမိပြီးလျှင် နောက်ဆုံးအထစ်၌ သူ၏ ခုံဖိနပ်တို့ကို ချွတ်၍ထားခဲ့ရန် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောပြန်သည်။ ၎င်းနောက် လျှောက်၍မှမဆုံးနိုင်သော ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထားသည့် ကြမ်းပြင်များ၊ မှတ်သား၍ ထားရန် မရနိုင်သော တိုင်ကွေအချိုးများ၊ အံ့ဖွယ်ဘနန်းရှိသော ဖျာခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်များ စသည်တို့ကို ဖြတ်သန်းကျော်နင်း၍ ကြီးမားသော ဗဟိုခန်းမဆောင်သို့ မိန်းမတစ်ဦးက လက်တွဲ၍ ဟိုအိချိကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သော် လူကြီးလူကောင်းအများပင် စုဝေး၍နေသည်ဟု အမှတ်ထားမိသည်။ ပိုးနှင့်ပြီးသော ဝတ်စားတန်ဆာတို့ လေတွင် တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေသော အသံမှာ ညောင်ရွက်ကြွေသံပမာ သာယာလှပေသည်။ အသံကို ခပ်တိုးတိုးစကားပြောနေကြသည်ကိုလည်း ကြားရသည်။ ပြောပုံဆိုပုံတို့မှာ နန်းတွင်းမူရာပါလှပေသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ဟိုအိချိနေတတ်သလို နေရန်ပြောကြသည်။ သူ့ရှေ့၌ ပုဆစ်တုပ်၍ ထိုင်ရန်အတွက် ဖုံတစ်ခုချထားသည်ကိုလည်း စမ်းမိ

သည်။ ဟိုအိချိလည်း ချထားသောနေရာတွင် ထိုင်၍ သူ၏ဗျပ်စောင်းကို အသံညှိသည်။ ထိုအခါ နန်းတွင်းသူတို့ကို အုပ်ထိန်းရသော အပျိုတော်ထိန်းကြီးတစ်ဦးက ဤသို့ ဆိုလေသည်။

‘ယခု ဟိုအိချိက ဟဲအိကေနန်းတွင်းရာဇဝင်ကို ဗျပ်စောင်းနဲ့ သီဆို အသုံးတော်ခံစေလို့ အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူပါတယ်’

ဤ ရာဇဝင်ရှည်ကြီးကို အစမှအဆုံး သီဆိုရလျှင် ညပေါင်းများစွာ ဆက်၍ သီဆိုမှသာ ပြီးနိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုအိချိက မေးလိုက်၏။

‘သီချင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သီဆိုဖို့ရာမှာ ချက်ချင်းပြီးနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ဒါကြောင့် ဘယ်အပိုဒ်ကို နှစ်ခြိုက်သည်ဆိုတာ အမိန့်တော်မြတ် မှတ်စေလိုပါတယ်’

ထိုအခါ အပျိုတော်ကြီးက ဤသို့ ပြန်ပြောပြန်၏။

‘ဒန်နီဥရာတိုက်ပွဲအကြောင်း သီဆိုပြစေလိုတယ်။ ဒီတိုက်ပွဲအကြောင်းဟာ လွမ်းစရာအကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်’

ထို့နောက် ဟိုအိချိသည် သူ၏အသံကို မြှင့်လိုက်ပြီးလျှင် ပင်လယ်ပြင်တိုက်ပွဲအကြောင်းကို နတ်သံပစ်လေသည်။ ဗျပ်စောင်းကို တီးရာ၌ လှေတော်သံအခန်းသို့ရောက်လျှင် တက်ခုပံသံကို တက်ခုပံသံနှင့်တူအောင်၊ လှေဖောင်များ ချိတက်သံကို ချိတက်သံနှင့်တူအောင်၊ လေးမြားလွတ်သံ၊ လူများဟစ်အော်လဲပြီသံ၊ သံချပ်ဝတ်တန်ဆာများ ချင်ချင်မြည်သံ၊ အဏ္ဏဝါပြင်ကျယ်ထဲတွင် စစ်ရှုံးသူတို့ ရေထဲထိုးကျသွားသံ စသည်တို့ကို ပကတိအသံနှင့် တူအောင် တီးပြလေသည်။ သူ သီဆို တီးမှုတ်နေရာမှ ခဏနားလိုက်သည့်အခါတွင် ဝဲယာနှစ်ဖက်ရှိ ပရိသတ်က ‘အင်မတန်တော်တဲ့ ဂီတပညာရှင်ပါကလား’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ဒီလို တီးပုံ ဆိုပုံတွေကို ငါတို့ရဲ့ နယ်ထဲမှာ တစ်ခါမျှ မကြားမတွေ့ဖူးသေး’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ဟိုအိချိကဲ့သို့ သောအဆိုတော်မျိုးကို တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ လိုက်ရှာဦးတော့ ပြိုင်ဘက်တွေမှာ မဟုတ်ပါ’ ဟူ၍လည်းကောင်း အချင်းချင်း တီးတိုးအံ့ဩချီးမွမ်းသံတို့ကို ကြားရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟိုအိချိသည် အားတက်လာပြီးလျှင် ယခင်ကထက် ပို၍ ကောင်းအောင် တီးမှုတ်သီဆိုလေ၏။ အံ့ဩမိန်းမော၍ တီးတိုးပြောသံတို့မှာ

ပို၍ပင် လွမ်းမိုးလာလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ စစ်ပွဲတွင် အကာအကွယ်မဲ့သော မိန်းမလှတို့၏ ကံကြမ္မာကိုလည်းကောင်း၊ မိန်းမနှင့် ကလေးတို့ သနားစရာ သေကြေပျက်စီးရပုံကိုလည်းကောင်း၊ နီနီအာမာသည် ကလေးငယ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော ဘုရင်ကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ရေထဲသို့ ခုန်ချပုံကိုလည်းကောင်း၊ ဖွဲ့နွဲ့သီဆိုလိုက်သောအခါ နားသောတဆင်နေကြသူ ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် စိတ်နာကျည်းစွာဖြင့် ဟစ်အော်ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ယင်းသို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသောအသံမှာ တစ်ခဲနက်ဖြစ်လေရာ မျက်မမြင်သူ ဂီတဆရာသည် သူ ဖန်တီးလိုက်သော ပူဆွေးမှုကြီး၏ အဆောက်အအုံ ကြီးမားထန်ပြင်းလာပုံကို ပြန်၍ ကြောက်လန့်လာလေသည်။ တရှုပ်ရှုပ်ငိုကြွေးဟစ်အော်နေကြသည်မှာ အတန်ပင်ကြာနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းမှပင်လျှင် ပရိဒေဝမီး ငြိမ်းလေတော့သည်။ အားလုံး ငြိမ်းသွားသောအခါကျမှပင် အပျိုတော်ကြီး၏အသံကို ဟိုအိချိုသည် ထပ်မံကြားရပြန်တော့သည်။

ထိုမိန်းမကြီးက ဤသို့ ပြောသည်။

‘အသင်ဟာ ဗျပ်စောင်းတီးတဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်ပြီးတော့ သီချင်းဆိုရာမှာလည်း သူမတူအောင် ကောင်းလှတယ်လို့ ကျော်ကြားပေမဲ့ ယခုညလောက် အတီးအဆို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တီးဆိုသီကုံးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတို့အားလုံးက မထင်မိဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အရှင်သခင်က အသင့်ကို ထိုက်တန်တဲ့ ဆုတော်လာဘ်တော်များ ပေးသနားတော်မူမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက် ညတိုင်းညတိုင်း ဆက်ပြီးတော့ ခြောက်ညတိတိ သီဆိုတီးမှုတ်ရလိမ့်မယ်။ အဲသည့်နောက်ကာလအဖို့မှာတော့ အရှင်မြတ်ဘုရားဟာ မိမိစံရာဌာနီကို ပြန်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ နက်ဖြန်ဆိုရင် ယခုလို အချိန်မှာပဲ အသင်ဟာ ဒီနေရာကို ပြန်လာခဲ့ပါ။ အသင့်ကို ခေါ်ဆောင်ဖို့ရာမှာ ဒီည လာခေါ်တဲ့ မင်းလုလင်ကပဲ လာပြီး ခေါ်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လည်း အသင့်ကို မှာကြားဖို့ အမိန့်တော် ချမှတ်ထားတာတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။ ယခု ကျွန်မတို့အရှင်သခင်ဟာ အာကာမဂါဆေကီမှာ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရင်း ရောက်ရှိလာတုန်းမှာ အသင်က ရှေ့တော်မှောက် အစားဝင်ရောက်ရတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး။ အရှင်မင်းမြတ်ဟာ အများမသိအောင် တိတ်တဆိတ် ထွက်စံပယ်နေစဉ် ဒီအကြောင်းကို

ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြရဘူးလို့ အမိန့်တော်မြတ် မှတ်ရှိတော်မူပါတယ်။
ကိုင်း... ယခု အသင်သွားလိုရာကို သွားနိုင်ပါပြီ'

ဟိုအိချိသည် ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ပြန်လည်လျှောက်ကြားပြီး
သည့်နောက် မိန်းမတစ်ဦးက သူ့အား လက်တွဲ၍ နန်းတော်တံခါးဝသို့ လိုက်
ပို့လေသည်။ တံခါးဝတွင် သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာသော မင်းချင်းလုလင်က
ပင်လျှင် သူ့အား အိမ်ပြန်ပို့ရန်အလို့ငှာ စောင့်ခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။ မင်းချင်းလုလင်သည်လည်း ဘုရားကျောင်း၏ နောက်ဖေးပေါက်၌
သူ့ကို ထားခဲ့၍ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လေ၏။

ဟိုအိချိ ပြန်ရောက်ချိန်မှာ မိုးသောက်ယံအချိန်ဖြစ်၏။ သို့သော်
ဘုရားကျောင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို မည်သူမျှမမြင်၊ မသိချေ။ ဘုန်းတော်
ကြီးမှာ အတော်ပင် မိုးချုပ်မှ ကျောင်းသို့ ပြန်လာသောကြောင့် ဟိုအိချိ
အိပ်ပျော်နေပြီဟု ယူဆလေသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း၌ ဟိုအိချိသည် ခေတ္တ
အပန်းဖြေ နားခွင့်ရပေသည်။ သူလည်း ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကို
မည်သူမျှ မပြောဘဲ ခပ်မဆိတ်နေလိုက်သည်။ နောက်တစ်ည သန်းခေါင်ယံ
သို့ ရောက်သောအခါ စစ်သူရဲသည် သူ့အား လာခေါ်ပြီးလျှင် ရှေ့ကကဲ့သို့
ပင် ညီလာခံသဘင်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ သွင်းလေသည်။ ထိုသဘင်၌
ဟိုအိချိသည် ယခင်က အောင်မြင်စွာ သီဆိုပြရသကဲ့သို့ပင် ထပ်မံ၍ သီဆို
တီးမှုတ်ပြရပြန်လေသည်။ သို့သော် ဒုတိယအကြိမ် သူထွက်ခွာသွားသည်ကို
ကျောင်းတော်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးက ရိပ်မိ သိရှိသွားလေရာ နံနက်သို့ ရောက်
လတ်သော် ဘုန်းတော်ကြီးက ဟိုအိချိကို ရှေ့သို့ခေါ်ယူမေးမြန်း၍ သာယာ
ဖျောင်းဖျော့စွာနှင့်ပင် အပြစ်တင်လေသည်။

'ငါ့ရှင် ဟိုအိချိ ... သင့်အတွက် ငါတို့ အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်မိကြပေ
တယ်။ ညကြီးမင်းကြီးမှာ မျက်မမြင်တစ်ဦးဟာ အဖော်မပါ တစ်ယောက်
တည်း ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်ကြီးလှပါတယ်။ ငါတို့ကို မပန်ကြား
ဘဲ သင် အဘယ်ကြောင့် ထွက်သွားရသတုံး။ အသင်နှင့်အတူ အစောင့်
အရှောက်တစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး သင်က
ဘယ်ကိုထွက်သွားနေတာလဲ'

ဟိုအိချိက လှီးလွဲ၍ ပြောလေသည်။

‘မှန်ပါ ကိုယ်တော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ ကိုယ်ရေးကိစ္စကလေး ရှိနေတော့ ဒီအချိန်ကလွဲပြီး သည်ပြင်အချိန်မှာ သွားဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး ဘုရား’

ဟိုအိချိက ယခုကဲ့သို့ အကြောင်းရင်းကို မပြောဘဲ နှုတ်လုံလျက်ရှိ သည်ကို ဘုန်းတော်ကြီးက စိတ်ထဲ၌ အခံရပင် မခက်သော်လည်း အံ့အား သင့်မိပေသည်။ ဟိုအိချိ အကြောင်းပြချက်မှာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်တန်ရာ၊ ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီး၌ သံသယနဲ့မကင်းဖြစ်မိသည်။ မျက်မမြင်ကို စုန်းတစ္ဆေတို့က လှည့်ပတ်ဖြားယောင်းပြုစားထားဟန်တူသည်ဟု တွေးမိ သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်မေးမြန်းခြင်းမပြုချေ။ သို့သော် ဟိုအိချိ သွား ပုံလာပုံကို စောင်းပါးရိပ်ခြည်ကြည့်ရှုစေရန် ကပ္ပိယတို့အား တိုးတိုးတိတ် တိတ် မှာကြား၍ ညအချိန်တွင် ဘုရားကျောင်းဆောင်မှ ဟိုအိချိထွက်သွား ခဲ့ပါလျှင် သူ၏နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်သွားမည်ဟု အမိန့် တော်ရှိလေသည်။

နောက်တစ်ည၌ ဟိုအိချိသည် ဘုရားကျောင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကပ္ပိယတို့ တွေ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် မီးများကို ထွန်းညှိ ကာ သူ့နောက်သို့ လိုက်ကြသည်။ ညမှာ မိုးရွာနေ၍ အလွန်မှောင်မိုက်သည်။ ကပ္ပိယတို့ လမ်းပေါ်သို့ မရောက်နိုင်မီပင် ဟိုအိချိသည် ပျောက်သွားလေ သည်။ သူသည် ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သွားသည်မှာ ထင်ရှားလှပေပြီ။ သူက မျက်မမြင်၊ လမ်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်လေသောကြောင့် မြန်မြန်သွားနိုင် သည်မှာ ထူးဆန်းလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကပ္ပိယတို့သည် လမ်းမအသွယ် သွယ်တို့ကို လျင်မြန်စွာ လိုက်ကြသည်။ ဟိုအိချိ သွားတတ်၊ လာတတ်သော နေရာတို့၌ မေးမြန်းကြသည်။ သို့သော် သူ့အကြောင်းကို မည်သူမျှ သတင်း မပေးနိုင်ကြပေ။ နောက်ဆုံး၌ ဘုရားကျောင်းသို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ဖြတ်၍ ပြန်လာသည်တွင် အမိဒါဂျီသချိုင်းဂူထဲမှ ဗျပ်စောင်းပြင်းပြင်း လက်ခတ်သံ ကို ကြားရလေရာ ကပ္ပိယတို့ လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။ ထိုနေရာဆီတွင် ည ည၌ စုန်းတောက်သလို လင်းသော မီးစုန်းတို့မှတစ်ပါး အားလုံးသည် မှောင် နှင့်မဲမဲရှိသည်။ သို့သော် ကပ္ပိယတို့သည် သချိုင်းဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် အန်တိုကူတင်နို ဘုရင်

မင်းမြတ်၏ ဂုဏ်တို့တွင် မိုးရွာထဲ၌ထိုင်၍ ဗျပ်စောင်းတီးကာ ဒန်နီဥရာစစ်ပွဲ အကြောင်း နတ်သံပစ်နေသော ဟိုအိချိကို တွေ့ရလေသည်။

သူ၏ ရှေ့နောက်ပတ်ဝန်းကျင်၌ လွန်လေပြီးသောသူတို့၏ ဝိညာဉ် ဖြစ်သော မီးစုန်းတို့သည် ဂူထိပ်အပေါ် အနံ့အပြားတွင် ဆီမီးကဲ့သို့ ဝင်းထိန် နေကြသည်။ လူသားတို့၏ ရှေ့မှောက်၌ ဤမျှများပြားသော ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ များ လူးလာခတ်နေသည်ကို ကပ္ပိယတို့ ရှေးက မကြုံဖူးကြပေ။

ကပ္ပိယတို့က 'ဟိုအိချိစံ၊ ဟိုအိချိစံ အသင့်ကို တစ္ဆေခြောက်နေပြီ' ဟု ဟစ်အော်ကာ ပြောလေသည်။

သို့သော် မျက်မမြင်သည် ကြားဟန်မတူ၊ သူ၏ ဗျပ်စောင်းကိုသာ အားပြု၍ ဒုံဒုံဒင်ဒင်မြည်အောင် တီးခတ်လေသည်။ ဒန်နီဥရာတိုက်ပွဲ၏ နတ်ချင်းကို နတ်ဝင်သူပမာ ပတ်ယိုင်ယိမ်း၍ သီဆိုလေသည်။ ကပ္ပိယတို့က သူ့ကို အတင်းဝင်၍ ဖမ်းကြရသည်။ သူ၏ နားထဲသို့ အော်၍ ပြောကြသည်။

'ဟိုအိချိစံ၊ ဟိုအိချိစံ၊ လာခဲ့ ... လာခဲ့ ... မြန်မြန်၊ ကျောင်းတော်ပြန်ရ အောင်'

ဟိုအိချိသည် သဘောမကျ၍ ပြစ်တင်သောအသံဖြင့် ...

'ငါ ယခုကဲ့သို့ မင်းပရိသတ်ရှေ့မှာ အသုံးတော်ခံနေတုန်း ဒီလိုလာ ပြီး နှောင့်ယှက်တာ သည်းမခံနိုင်ဘူးဟေ့'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်မျှပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်နေစေကာ မူ ကပ္ပိယတို့မှာ မရယ်ဘဲမနေနိုင် ဖြစ်ရရှာသည်။ ဟိုအိချိမှာ ဖုတ်ဝင်သကဲ့ သို့ဖြစ်နေလေရာ ကပ္ပိယတို့သည် ၎င်းအား ဖမ်းဆီးဆွဲငင်ကာ ကျောင်းတော် ဆီသို့ အတင်းဆွဲ၍ ခပ်သုတ်သုတ်ခေါ်သွားကြလေသည်။ ကျောင်းသို့ ရောက်လေသော် ဘုန်းကြီး၏အမိန့်နှင့် ဟိုအိချိအား မိုးစိုသော အဝတ်တို့ ကို လဲစေ၍ ထမင်းစားစေသည်။ ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးက သူ၏ ထူး ခြားသော အမူအရာနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြခိုင်းလေသည်။

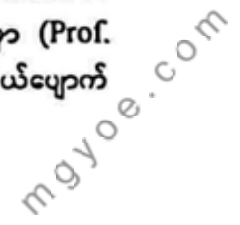
ဟိုအိချိသည် ပြန်ပြောရန် များစွာ နှုတ်လေးနေသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ သူ၏ ပြုမူချက်ကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ များစွာ စိုးရိမ်မကင်း ရှိ၍ ဒေါသအမျက်ထွက်နေပုံကို သိရသောအခါ မြဲထားသမျှကို ပြောလိုက်

တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းချင်းလုလင်စစ်သူရဲ ပထမဆုံး လာရောက်သည်မှစ၍ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသော အကြောင်းစုံတို့ကို မချွင်းမချန်ဘဲ ပြန်၍ ပြောသတည်း။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ဤသို့ ဆို၏။

‘ဟိုအိချို၊ သင့်၌ အန္တရာယ်ကျရောက်နေပြီ။ အသင် စောစောက ငါ့ကို ဘာကြောင့် မလျှောက်ထားသလဲ။ တေးဂီတအရာဟာ အသင်ကျွမ်းကျင်မှု ဟာ အသင့်အတွက် ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ယခုလောက်ဆိုရင် သင်လည်း သိလောက် ရောပေါ့။ ယခု အသင်ဟာ ဘယ်အိမ်ဘယ်နန်းကိုမျှ မရောက်ဘဲ သင်္ချိုင်း မှာရှိတဲ့ ဟိုအိကေမင်းဆက်ဂူတွေထဲမှာ တစ်ညလုံး အချိန်ဖြုန်းနေရတယ် ဆိုတာ သင် သိလောက်ပြီ။ ပြီးတော့ ယနေ့ည ငါ့ရဲ့ ကပ္ပိယတွေက အသင့် ကို မိုးရေစိုထဲမှာ တွေ့တာဟာ အန်တိုကူတင်နီရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဂူရှေ့မှာ တွေ့ရတာဖြစ်တယ်။ သေသူတွေက သင့်ကို ခေါ်တာကလွဲပြီး သည့်ပြင် ကိစ္စတွေကတော့ သင့်ကို လှည့်စားတဲ့စိတ်၊ စွဲလမ်းမှု စိတ်ကူးသက်သက်ပါ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လှည့်စားရာကို တစ်ခါနာခံမိတော့ အသင်ဟာ သူတို့ရဲ့ စက်ကွင်းထဲမှာ မိနေပြီ။ သည့်တစ်ခါ အသင်က သူတို့အလိုကို လိုက်နာရ ဦးမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ အသင့်ကို အပိုင်းပိုင်း အစိတ်စိတ်ဖြစ်အောင် ချေမှုန်းပစ်ကြပေလိမ့်မယ်။ ဒီညတော့ ငါဟာ သင့် ထံပါးမှချည်း မနေနိုင်ဘူး။ အခြားဝတ္တရားတွေကို ဆောင်ရွက်ရဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ မသွားခင် သင့်ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ နှုတ်ကပတ်ဂါထာ တော်များ ရေးသားထားရပေလိမ့်မယ်။’

■ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် မြွေဆေး၊ ဝိယဆေး၊ သိဒ္ဓိပြီးဆေးများကို ဥုံခံကာ ထိုးနှံကြသည်နှင့် တစ်ထေရာတည်း တူလှပေသည်။
■ ■ ၎င်းသုတ္တန်ဒေသနာကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ဟန်ပညာရှင်ကျိုဟု ခေါ်သည်။ မဟာယာနဂိုဏ်းဝင် တို့ အထွတ်အမြတ်ထားသော သုတ္တန်ကျမ်းဖြစ်၏။ ၎င်းသုတ်မှာ ရုပ်တရားတို့၏ အချည်းအနှီးဖြစ် သည်ကို ပြဆိုသည်။ ရူပက္ခန္ဓာသည် ရေမြုပ်ကဲ့သို့၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာသည် ရေပွက်ကဲ့သို့၊ သညာက္ခန္ဓာ သည် တံလျှပ်ကဲ့သို့၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည် မျက်လှည့်ကဲ့သို့ အနှစ်သာရ ဘာမျှမရှိ၊ လှည့်စားတတ်၏ ဟူသော သဘောကို ပြသည်။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာကိုမူ သီးခြားမဖော်ပြလေ။ ၎င်းသုတ်ရင်းမှာ (Prof. Max.Muller) ပြုစုစီရင်သော ကျမ်းများ၌ တွေ့နိုင်ပေသည်။ ရှိန်းဆာယာပိုမောက်၍ ကိုယ်ပျောက် နေသော အာနိသင်ရှိသည်ဟု ဂျပန်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့က ယူဆဟန်တူသည်။

ဤသို့ဆိုပြီးသော် ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ၏ ကပ္ပိယများ၏ အကူ အညီဖြင့် ဟိုအိချိုကို အကျီအဝတ်အစားများ ချွတ်စေ၍ သူ၏ ရင်ဘတ်၊ ကျော ကုန်း၊ ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ ခြေလက် စသည်တို့နှင့်တကွ ခြေဖဝါး ပါမကျန် တစ်ကိုယ်လုံးကို အာနုဘော်ကြီးမားလှသည့် ပညာပါရမီတာ ဟရိဒယ** သုတ္တန်ဒေသနာတို့ကို မိုးသောက်ယံမတိုင်မီ ပြီးစီးအောင် စုတ်တံဖြင့် ရေးသားလေ၏။

ယင်းသို့ စီရင်၍ ပြီးလတ်သော် ဘုန်းတော်ကြီးက ဟိုအိချိုအား ဤသို့ မှာကြားသည်။

‘သည်ကနေ့ည ငါထွက်သွားပြီဆိုရင် သင်ဟာ ဝရန်တာမှာထွက်ပြီး စောင့်နေရမယ်။ သင့်ကို သူတို့ လာခေါ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်မထူးနဲ့၊ လှုပ်လည်း တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်လေနဲ့။ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်သလို ထိုင်နေ။ သင်လှုပ်ရင် လှုပ်တာနဲ့တစ်ချက်တည်း သူတို့ က သင့်အရိုးအသားတွေကို ချေမွဆုပ်ဖဲ့ပစ်လိမ့်မယ်။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ ကယ်ပါယူပါလို့ အော်မယ်လည်း မကြံနဲ့။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ သည့်ပြင် ကယ်မယ့်လူ ဘယ်သူမျှမရှိဘူး။ ငါပြောသလိုလုပ်ရင်တော့ သင် ဘာမျှ ကြောက်စရာမရှိဘူး။ ဘေးဒဏ်အန္တရာယ်တွေ ပျောက်လွင့်သွားလိမ့်မယ်’

ညချမ်းသို့ ရောက်လတ်သော် ဘုန်းကြီးနှင့် ကပ္ပိယတို့သည် ကျောင်း တော်မှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ ဟိုအိချိုကား ဘုန်းတော်ကြီး အမိန့်ရှိ သည့်အတိုင်းဝရံတာတွင် ထွက်၍ ထိုင်နေသည်။ သူ၏ဘေးတွင် ဗျပ်စောင်း ကို ချထား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေသကဲ့သို့ ထိုင်ပြီးလျှင် ငြိမ်သက်စွာ နေလေ၏။ ချောင်းဆိုး၊ ခြေဆပ်၊ သက်ပြင်းရှူခြင်းကိုမျှ မလုပ်မိအောင် သတိထားလျက် ရှိ၏။ ဤသို့ နာရီပေါင်းများစွာ နေလေသည်။

ထို့နောက် လမ်းပေါ်မှ ခြေသံများ ကြားရသည်။ ခြေသံတို့သည် ကျောင်း၏ မုခ်ဦးကို ဖြတ်၍လာသည်။ ဥယျာဉ်ကိုလည်း ဖြတ်၍လာသည်။ ဝရန်တာသို့ ရောက်လာသည်။ နောက်ဆုံး သူ၏ ရှေ့တည့်တည့်၌လာ၍ ရပ်လေသည်။

‘ဟိုအိချို’ ဟု အသံဩဩကြီးနှင့် ခေါ်လေသည်။ သို့သော် မျက်မမြင် သည် အသက်မျှပင် မရှုဘဲ ငြိမ်၍နေလေသည်။

‘ဟိုအိချီ’ဟု အသံခပ်မာမာနှင့် ဒုတိယဗွဲ့ခေါ်ပြန်သည်။ တတိယ အကြိမ်၌ အသံသည် ပြင်းလာလေသည်။

‘ဟိုအိချီ’

သို့သော် မျက်မမြင်သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် နေသည်။ ထိုအခါ ညည်းတွားသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ပြန်မထူးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဘာရမလဲ။ ဒီလူကြီး ဘယ်ရောက် နေသလဲဆိုတာ လိုက်ရှာရမယ်’

ဝရန်တာပေါ်သို့ တက်လာသော ခြေသံလေးလေးကြီးကို ကြားရပြန် သည်။ ခြေသံတို့မှာ ဟိုအိချီ၏ဘေးနားတွင် တမင်လာ၍ ရပ်နေလေသည်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာကြာသည့်တိုင်အောင် ဘာသံမျှ မကြားရတော့ချေ။ ထို အတောအတွင်း၌ ဟိုအိချီ၏ နှလုံးတုန်၍ ရင်ခုန်လာသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ သူ့အနားမှကပ်၍ တင်းမာခက်ထရော်သော အသံတစ် သံပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ဟောဒါက ဗျပ်စောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဗျပ်စောင်းတီးတဲ့လူရဲ့ ကိုယ်ကို မမြင်ရဘူး၊ သူ့နားရွက်နှစ်စုံကိုသာ မြင်ရတယ်။ ဪ... လက်စသတ် တော့ ဒါကြောင့်ကိုး။ သူ့မှာ ပါးစပ်မရှိတော့ ငါခေါ်တာကို ပြန်မထူးနိုင်ဘူး။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နားရွက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ် အမိန့်တော် မှတ်လိုက်တဲ့အတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာလုပ်ဆောင်တယ်ဆိုတာ ပြနိုင်ဖို့ အတွက် သင့်နားရွက်ကိုပဲ ယူသွားမှ တော်လိမ့်မယ်’

နောက်တခဏအဖို့၌ ဟိုအိချီသည် သူ၏နားရွက်ကို ပြုတ်တူနှင့် ဆွဲ၍ဖဲ့လိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်ရပြီးနောက် နားရွက်နှစ်ဖက်လည်း ပြုတ်၍ သွားလေသည်။ အလွန်တရာ နာကျင်လှသော်လည်း သူ မအော်ချေ။ ဝရန်တာမှ ခြေသံတို့လည်း တဖြည်းဖြည်းဝေး၍သွားပြီးလျှင် ဥယျာဉ်အတွင်း သို့ ဆင်းသွားသံ၊ လမ်းမပေါ်သို့တက်သံ စသည်တို့လည်း တိတ်သွားလေ တော့သည်။ ဟိုအိချီ၏ ဦးခေါင်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ကား ပူနွေးသော သွေးများ ယိုစီး၍နေသည်။ သို့သော် ဟိုအိချီသည် သူ၏လက်ကို မလှုပ်ဝံ့ သေး။

မိုးသောက်၍ နေမထွက်မီပင် ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ပြန်၍လာလေသည်။ ကျောင်းဆောင်နောက်ဖေးရှိ ဝရန်တာဆီသို့ ချက်ချင်းသွားရောက်လေသည်။ သို့သော် ကပ်စေးကပ်စေးရှိသော အရာတစ်ခုပေါ်နင်းမိ၍ ချော်လဲသွားရာ လက်၌ ကိုင်ဆောင်လာသော မီးအိမ်နှင့် အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သောအခါ စေးကပ်သောအရာမှာ သွေးဖြစ်သည်ကို သိရလေသော် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်မိလေ၏။ သို့သော် ဟိုအိမ်ချိသည် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာမှ သွေးတစ်စက်တစ်စက်နှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ဟိုအိမ်ချိရယ် ... သနားစရာကောင်းလှသကွယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ မင့်မှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါကလား’

ဟု လန့်၍နေသော ဘုန်းတော်ကြီးက မေးလိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ အသံကိုကြားကာမှ မျက်မမြင်မှာ ဘေးရန်ကင်းရှင်းပြီဟု စိတ်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ညကအဖြစ်အပျက်ကို မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ ငိုကြွေးချက်မနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ...

‘သနားစရာကွယ် ... ဟိုအိမ်ချိရယ်၊ ငါ့အပြစ်ပဲ၊ မင့်တစ်ကိုယ်လုံးကို သုတ်တစ်စောင်လုံး ဆေးနဲ့ရေးထားခဲ့ပေမဲ့ နားရွက်ကိုတော့ ငါ မေ့သွားသကဲ့၊ နားရွက်ကိုတော့ ကပ္ပိယက ရေးပေးလိမ့်မယ်လို့ ငါက အောက်မေ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ရေးမိရဲ့လား၊ မရေးမိဘူးလားဆိုတာကို ငါ ပြန်မကြည့်မိတာ မှားလေခြင်းကွယ်။ ခုတော့ တတ်နိုင်တော့ပါဘူးကွယ်။ သင့်အနာကိုသာ အမြန်ပျောက်အောင် ကုပေးရတော့မှာပဲ။ ဘေးရန်ကင်းပြီကွယ်၊ စိတ်မညစ်နဲ့တော့ ဒကာရေ၊ နောက်နောင်မှာ သူတို့ ဒကာကြီးကို မနှောင့်ယှက်နိုင်တော့ဘူး’

ဟူ၍ ပြောလေ၏။

ဆေးသမားကောင်းကောင်းနှင့် ကုသလိုက်လေရာ ဟိုအိမ်ချိလည်း အနာပျောက်လေသည်။ ဤအချင်းအရာတို့မှာ နိုင်ငံအနှံ့ သတင်းပျံ့၍သွားလေရကား ဟိုအိမ်ချိ၏ နာမည်ကျော်ကြားလာလေသည်။ မှူးမတ်မျိုးနွယ်တို့သည် အကာမာဂါဆေကီသို့ သွား၍ ဟိုအိမ်ချိသီချင်းသံကို လာရောက်နား

ထောင်ကြသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အား ဆုတော်အဖြစ် အသပြာငွေများ ပေးကမ်း
ကြလေရာ သူသည် သူ့ကြွယ်တစ်ဦးဖြစ်၍ လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့
ဖြစ်ပျက်ခဲ့၍ နားရွက်မရှိသောဘဝသို့ ကျရောက်ခဲ့ရသော ဟိုအိချိမှာ နားရွက်
ပြတ်ကြီး ဟိုအိချိဟု တွင်လေသတည်း။

The Story of Mimi-Nashi-Hoichi" by Lafcadio Hearn

ဟင်္သာမောင်နှံ

ရှေးသရောအခါ မုဆုတိုင်း တမုရန်ဂိုပြည်ဝယ် ဆွန်ဂျီအမည်ရှိ မုဆိုး တစ်ယောက်သည် သိန်းငှက်တစ်ကောင်နှင့် အတူနေ၏။ တစ်နေ့သော် မုဆိုးသည် အမဲလိုက်ထွက်ရာ သားတစ်ကောင်မျှ မရဘဲ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် တော်မှ အိမ်သို့ပြန်လာရာ အကာမုနာအရပ်၌ ချောင်းတစ်ခုကို ကူးမည်ပြုသော် ဟင်္သာနှစ်ကောင် ချောင်းထဲ၌ ရေကူးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စင်စစ် ဟင်္သာကို မသတ်စကောင်း။ သို့သော် မုဆိုးသည် အစာရေစာ ငတ်မွတ်နေသည်ဖြစ်၍ ယင်းဟင်္သာနှစ်ကောင်ကို လေးနှင့်ပစ်လေ၏။ ဟင်္သာဖိုသည် မြားမှန်၍ သေလေသည်။ ဟင်္သာမကား တစ်ဖက်ကမ်းရှိ သက်ငယ်ချုံထဲသို့ ဝင်ပြေး၍ လွတ်မြောက်သွားလေသည်။ ဆွန်ဂျီသည်လည်း ဟင်္သာဖိုကို အိမ်သို့ယူဆောင်ပြီးလျှင် ချက်စားလေ၏။

ထိုည၌ ဆွန်ဂျီသည် ချောက်ချားဖွယ်ရာ အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ လှပတင့်တယ်သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် သူ့အိပ်ခန်းသို့ဝင်၍ သူ့အိပ်စက်ရာ ခေါင်းအုံးအနီးတွင် ထိုင်ပြီးလျှင် ငိုကြွေးသည်ဟု မြင်မက်၏။

ထိုမိန်းမပျိုက ...

‘အသင်မုဆိုး ... အသင်သည် ကျွန်မလင်ကို အဘယ်ကြောင့် သတ်ရက်လေသနည်း။ ကျွန်မ၏လင်သည် အသင့်အပေါ်၌ မည်ကဲ့သို့ ပြစ်မှားခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်တော်မတို့နှစ်ဦးသည် အကာမုနာအရပ်၌ အလွန်မွေ့လျော်ကြပါသည်။ သို့သော် သင်ကား ကျွန်ုပ်၏လင်ကို သတ်ခဲ့လေပြီ။ အကျွန်ုပ်

၏လင်သည် သင့်ကို မည်ကဲ့သို့ ရန်မူခဲ့ပါသနည်း။ သင်ပြုသောအမှုကို သင်မသိလေသလော၊ သင်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မိုက်မဲသောအမှုကို ပြုခဲ့လေတကား။ သင်သည် ငါ့ကိုသတ်သည်လည်း မည်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ငါသည် ငါ့လင်မရှိလျှင် ဤဘဝ၌ မနေလို၊ ထို့ကြောင့် ငါ့အဖြစ် အပျက်ကို သင့်အား တိုင်ကြားပါ၏'

ဟု ဆို၍ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေရာ ထိုမိန်းမပျို၏ ပြောစကားကို ကြားရသော ဆွန်ဂျီသည် အသည်းနှလုံးကွဲအက်ဘိသကဲ့သို့ စိတ်ဝေဒနာကို ခံစားရလေ၏။ ထို့နောက် မိန်းမပျိုလည်း နောက်ထပ်တစ်ဖန် ငိုပြန်လေသော် ထိုငိုသံသည် ဆွန်ဂျီ၏ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲသို့ တိုင်လေသည်။